

ਮਸੀਹੀ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ (15:1-13) ਅਧਿਆਇ 14 ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਹੋਈ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ (15:14-33) ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਅਰੰਭ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਏਕਤਾ ਵਿੱਚ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ (15:1-13)

ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿਚਲੀ ਏਕਤਾ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਦਚਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਣਾ (15:1-6)

‘ਸਾਨੂੰ ਜੇ ਤਕੜੇ ਹਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਈ ਬਲਹੀਣਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਰਬਲਤਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰੀਏ ਅਤੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾ ਰਿਝਾਈਏ।¹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਉਹ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਰਿਝਾਏ ਭਈ ਉਹ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਹੋਵੇ।² ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਿਝਾਇਆ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੇ ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿੰਦਿਆਂ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਈਆਂ।³ ਕਿਉਂ ਜੋ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੇ ਸਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਤੋਂ ਅਤੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਿਲਾਸੇ ਤੋਂ ਆਸਾ ਰੱਖੀਏ।⁴ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸੇ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਬਖਸ਼ੇ ਜੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪੇ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਰੱਖੇ।⁵ ਤਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੋ।

ਆਇਤ 1. ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਅਰੰਭ ਸਾਨੂੰ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ

ਅਧਿਆਇ 14 ਵਿਚਲੇ ਰਾਏ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਤਕੜੇ ਹਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਈ ਬਲਗੀਣਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਰਬਲਤਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰੀਏ।** “ਤਕੜੇ” ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਾਸ ਖਾਣਾ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ: “ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਤਕੜੇ ਹਾਂ।”

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਤਕੜਿਆਂ” ਉੱਤੇ ਵਧੇਰੇ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ “ਕੱਚਿਆਂ” ਦੀ ਬਜਾਇ “ਤਕੜਿਆਂ” ਲਈ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰਕਰਨ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪੁਚਾਏ ਬਿਨਾ ਬਦਲਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ। “ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ” ਸ਼ਬਦ ὀφείλω (ਓਫੀਲੋ) ਤੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੋਣਾ।”¹ ਇਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ *ਕਰਜ਼ੇ ਵਜੋਂ* ਸਿਰ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇ। NASB 1:14 ਅਤੇ 8:12 ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਂਵ ਦੇ ਲਈ ὀφειλάτης (ਓਫੀਲੇਟੇਸ) “ਦੇਣਦਾਰ” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦਕਿ KJV ਇਨ੍ਹਾਂ ਥਾਂਵਾਂ ‘ਤੇ “ਕਰਜ਼ਦਾਰ” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਉਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ “ਤਕੜੇ” ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨਾ ਹੀ *ਪੈਣਾ ਸੀ* ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ।

“ਤਕੜੇ” ਲੋਕ ਕਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ “ਕੱਚਿਆਂ” ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸਨ? ਪਹਿਲੀ, “ਬਲਗੀਣਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਰਬਲਤਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨਾ” ਲਈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ “ਸਹਾਰਨਾ” (βαστάζω, *ਬਾਸਤਾਜ਼ੋ* ਤੋਂ) ਦਾ ਅਰਥ “ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ” ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ “ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਤੁਰਨਾ, ਸਾਥ ਦੇਣਾ” ਦੇ ਭਾਵ ਨਾਲ ਸਹਾਰਨਾ ਹੈ² (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 6:2)। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਤਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਡਿੱਗੇ ਨਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਵੱਡੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਿਝਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਤਕੜੇ ਲੋਕ ਇਹੋ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ “ਤਕੜਾ” ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧੀਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ “ਕੱਚੇ” ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਕੱਚੇ” ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਗਾਂਹ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤਕੜੇ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਲ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਜਿਹੜੇ ਬਹੁਤੇ ਤਕੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਲਾਘਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਰਬਲ ਭਰਾ ਦੀ ਪੁਲਾਘ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

“ਤਕੜੇ” ਲੋਕ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ “ਕੱਚਿਆਂ” ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਤਕੜੇ” ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾ ਰਿਝਾਉਣ। ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਮਨੁੱਖੀ ਅੰਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਿਝਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ—ਉਹ ਖਾਣਾ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਜਿੱਥੇ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਰਨਾ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰਕ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦਾ ਟੀਚਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਉਹ ਉਹੀ

ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਟੀਚਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ “ਤਕੜੇ” ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਆਪਣਿਆਂ ਕੁਝ ਸੁਖਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਮਾਪੇ ਉਸ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਕੇ ਸੌ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਜੇਕਰ ਉਹ ਚੰਗੇ ਮਾਪੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁਖ (ਰਾਤ ਦੀ ਚੰਗੀ ਨੀਂਦ) ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਤਕੜੇ ਲੋਕ ਕੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇਹੋ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜੇ ਨਿਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ? ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੱਦ ਨਾ ਕਰੀਏ ਜੇ ਅਸੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁੱਛਾਂਗੇ, “ਮੇਰੇ ਨਿਜੀ ਸੁਖ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੂਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇਗੀ?”

ਆਇਤ 2. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ: **ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਉਹ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਰਿਝਾਏ।** ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ “ਗੁਆਂਢੀ” ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ “ਕੱਚੇ” ਭਰਾ ਵੱਲ ਹੈ।³ ਇਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ? “ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਰਿਝਾਉਣਾ ਹੈ” ਉਹ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਰਿਝਾਏ ਭਈ ਉਹ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਹੋਵੇ। “ਭਲਿਆਈ” (ἀγαθός, ਅਗਾਥੋਸ) ਦਾ ਭਾਵ ਆਤਮਕ ਭਲਿਆਈ ਤੋਂ ਹੈ। “ਤਰੱਕੀ” ਉਸੇ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ 14:19 ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ “ਤਰੱਕੀ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ οἰκοδομή (ਐਇਕੋਡੋਮੇ)। ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਸੁਆਰਥੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਸੋਚਣੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ AB ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ: “ਭਈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਲ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਉਹ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣੇ।” JB ਆਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ “ਉਨ੍ਹਾਂ [‘ਕੱਚਿਆਂ’] ਦੀ ਤਕੜੇ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਲਈ ਮਦਦ ਕਰੀਏ।”⁴

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ” ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਅਤੇ “ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ” ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਗਲਾਤੀਆਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, “ਕੀ ਮੈਂ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਯਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ? ਅਥਵਾ ਕੀ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰਿਝਾਇਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ? ਜੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੋੜੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰਿਝਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦਾਸ ਨਾ ਹੁੰਦਾ” (ਗਲਾਤੀਆਂ 1:10)। ਨਾਲ ਹੀ, ਉਸ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵੀ ਪੂਰਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਸੰਨ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਬਾਹਰਲਿਆਂ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਉਹ ਬਚਾਏ ਜਾਣ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:33)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅੰਤਰ ਹੈ? “ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ” ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਟੀਚਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਪਲੂਸੀ ਜਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ “ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਕ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ

ਰੱਖਦਿਆਂ ਆਪਣੇ ਨਿਜੀ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਪਰ ਤਦ ਤੱਕ ਜਦ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿ ਸਕੀਏ।

ਆਇਤ 3. ਸਾਨੂੰ ਐਨੇ ਨਿਰਸੁਆਰਥੀ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ: **ਕਿਉਂ ਜੇ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਿਝਾਇਆ।** ਮਸੀਹ ਦੀ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਟੀਚਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਮੈਂ ਸਦਾ ਓਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦੇ ਹਨ” (ਯੂਹੰਨਾ 8:29)। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਖਾਤਰ ਆਪਣੇ ਨਿਜੀ ਸੁਖ ਅਤੇ ਅਰਾਮ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:6-8)।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਕਸਰ ਕੀਤਾ, ਇੱਥੇ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਚਰਚਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਪਦ ਪਾ ਦਿੱਤਾ: **ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੇ ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿੰਦਿਆਂ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਈਆਂ।** ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਜ਼ਬੂਰ 69:9 ਤੋਂ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਉਦ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਤਾਇਆ: “ਤੇਰੇ [ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ] ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿੰਦਿਆਂ [‘ਨਿਰਾਦਰੀਆਂ’; NIV] ਮੇਰੇ [ਦਾਉਦ] ਉੱਤੇ ਆ ਪਈਆਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਮਸੀਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਜ਼ਬੂਰ ਵਿੱਚ “ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੱਤਰ” ਯਿਸੂ (ਮੱਤੀ 1:1)⁵ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦ ਮਸੀਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਸਤਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। MSG ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਦੀ ਹੈ: ਜਦ ਯਿਸੂ ਆਇਆ, ਉਸ ਨੇ “ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ।” ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਮਾਇਨੇ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰੀਏ। ਮਸੀਹ ਸਾਡਾ ਆਦਰਸ਼ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਵੀ।⁶

ਆਇਤ 4. ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਰੁਕਦਾ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨ, ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇਣ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। 15:1-13 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਨਾ ਕੇਵਲ ਜ਼ਬੂਰ 69 ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸਗੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਹੋਰ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਆਇਤ 4 ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: **ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੇ ਸਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਤੋਂ ਅਤੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਿਲਾਸੇ ਤੋਂ ਆਸਾ ਰੱਖੀਏ।**

“ਜੇ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ” ਉਸ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਆਖਦੇ ਹਾਂ। 7:6 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰ ਕੇ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਸਾਂ ਸਰਾ ਤੋਂ ਹੁਣ ਛੁੱਟ ਗਏ ਹਾਂ।” ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ “ਸਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ” ਸੀ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਾਠ “ਧੀਰਜ” (“ਸਬਰ”; NIV) ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਪਵਿੱਤਰ

ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੋਂ ਮਦਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ” (JB)। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ “ਦਿਲਾਸਾ” ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਰੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ “ਆਸਾ” ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਆਇਤ 5. ਇਸ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਏਕਤਾ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਅਰੰਭ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸੇ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਧੀਰਜ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਆਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸੇ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦਿਆਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਬਖਸ਼ੋ ਜੇ . . . ਆਪੇ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਰੱਖੋ। NIV ਆਖਦੀ ਹੈ “ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਆਪਸੀ ਏਕਤਾ ਦਾ ਆਤਮਾ ਬਖਸ਼ੋ।” RSV ਆਖਦੀ ਹੈ “ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸੁਮੇਲ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਬਲ ਬਖਸ਼ੋ।” ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਿਰਦੇ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਹੀਏ।

ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਇੱਕ ਮਨ ਹੋਣ” ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਦਰਅਸਲ ਕਹਿਣਾ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ? ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕੋ ਸਿੱਖਿਆ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਕੰਮ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:4-6)। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਜੇ ਵੀ ਰਾਏ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਮਸੀਹੀਆਂ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ੇਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰਜ਼ਰੂਰੀ ਮਸਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਸਹਿਮਤੀਆਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ “ਇੱਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ” ਰਹਿਣ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ: “ਇੱਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ” ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਹਰੇਕ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਏਕਤਾ ਆਉਣੀ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। (ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਸਮੂਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਭਿੰਨਤਾ ਨਾ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇ।)

ਅਸੀਂ “ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਮਨ” ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ (KJV)? ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਦਚਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ। ਆਇਤ 5 ਦਾ ਅੰਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ **ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ**। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਕਈ ਅਰਥ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ “ਮਸੀਹ [ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ] ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” ਜਾਂ “ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ [ਦੀ ਇੱਛਾ] ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 17:20-23)। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ “ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ [ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ] ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।” “ਇੱਕੋ ਮਨ ਹੋਣ” ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਦਚਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲੀਏ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਿਝਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਝਾਉਣ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕੀਤੀ।

ਆਇਤ 6. “ਇੱਕੋ ਮਨ ਹੋਣਾ” ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੋ। NEB ਆਖਦੀ ਹੈ “ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੇ।” ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਨ ਦੇ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਰਾਧਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰੀ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਅਰਾਧਨਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਲਈ ਏਕਤਾ (15:7-13)

⁷ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇ। ⁸ਮੈਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਸੰਨਤੀਆਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰੇ। ⁹ਅਤੇ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਰਹਮ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ,-

ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਾਂਗਾ,
ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਸ ਗਾਵਾਂਗਾ।

¹⁰ਫੇਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ,-

ਹੇ ਪਰਾਈਓ ਕੋਮੇ, ਉਹ ਦੀ ਪਰਜਾ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ।

¹¹ਅਤੇ ਫੇਰ,

ਹੇ ਸਾਰੀਓ ਕੋਮੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ,
ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ।

¹²ਫੇਰ ਯਸਾਯਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ,-

ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ,
ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਕੋਮਾਂ ਉੱਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।
ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਕੋਮਾਂ ਆਸਾ ਰੱਖਣਗੀਆਂ।

¹³ਹੁਣ ਆਸਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਵੇ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਰਥ ਨਾਲ ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ ਜਾਵੋ।

ਆਇਤ 7. ਇਸ ਚਰਚਾ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਤਕੜਿਆਂ” ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜੇ “ਕੱਚਾ ਹੈ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਰਲਾ ਲਓ” (14:1)। ਇੱਥੇ ਉਸ ਨੇ *ਸਭਨਾਂ* ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, “ਰਲਾ ਲਓ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਦਿਲੋਂ ਕਬੂਲ ਕਰੋ”⁹—ਉਵੇਂ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਲੂਕਾ 15 ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। (ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੁੰਦਾ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਵਾੜੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਦੇ “ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦੇ ਸੁਭਾਅ” ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰੇ ਹਾਂ?)

ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਦਚਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ

ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰੋ,” ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ।¹⁰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਸਮੇਤ ਹੀ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿਆਲੂ ਹੈ (ਵੇਖੋ 15:9)। ਉਵੇਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਦੇ ਸੁਭਾਵਕ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਗੌਰ ਕਰੋ: ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਆਇਤ 8. ਜਦੋਂ ਪੈਲੁਸ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ,” ਤਾਂ ਉਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ, ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਿਆਂ ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਫਿਰ “ਤਕੜੇ” ਅਤੇ “ਕੱਚੇ” ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਕਿਹੜਾ ਸਮੂਹ “ਤਕੜਾ” ਜਾਂ “ਕਮਜ਼ੋਰ” ਸੀ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣ। 8 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 11 ਆਇਤ ਤੱਕ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ।

ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ: **ਮੈਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਮਸੀਹ . . . ਸੁੰਨਤੀਆਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਬਣਿਆ।** “ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਪਣੀ ਟਹਿਲ ਕਰਾਉਣ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਟਹਿਲ ਕਰਨ . . . ਆਇਆ” (ਮੱਤੀ 20:28)। ਧਰਤੀ ਉਤਲੀ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗੀ ਯਹੂਦੀਆਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ (ਮੱਤੀ 10:5, 6)। ਇਹ ਸੇਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਨਿਮਿੱਤ [πῆρ, ਹੁਪਰ] ਸੀ—ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, “ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਵਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਹਨ।”¹¹ ਯਿਸੂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਪਿਤਰਾਂ (ਅਬਰਾਹਾਮ, ਇਸਹਾਕ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ) ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰੇ।

ਆਇਤ 9. ਅੱਗੋਂ, ਪੈਲੁਸ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਰਹਮ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ। ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਾਂਗ ਲਿਖਤ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ; ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ।

ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ¹² ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਿਖਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀ “ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼” ਚੁੱਕਣਗੇ ਅਤੇ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਗੇ।” ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਬੂਰ 18:49 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ,¹³ ਜੋ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਇਸਰਾਏਲੀ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਖੜਾ ਹੋ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ: **ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਸ ਗਾਵਾਂਗਾ।**

ਆਇਤ 10. ਫਿਰ ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 32:43 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਂਦਿਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ: **ਫੇਰ**

ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ.- ਹੇ ਪਰਾਈਓ ਕੋਮੇ, ਉਹ ਦੀ ਪਰਜਾ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ।

ਆਇਤ 11. ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਿਸ ਅਗਲੀ ਆਇਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਜ਼ਬੂਰ 117:1 ਹੈ, ਜੋ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ—ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ—ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: **ਅਤੇ ਫੇਰ, ਹੇ ਸਾਰੀਓ ਕੋਮੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ।**¹⁵

ਆਇਤ 12. ਆਖਰੀ ਆਇਤ ਨੂੰ ਯਸਾਯਾਹ 11:10 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਇਸਰਾਏਲੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਸਨ: **ਫੇਰ ਯਸਾਯਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ,-ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਕੋਮਾਂ ਉੱਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਕੋਮਾਂ ਆਸਾ ਰੱਖਣਗੀਆਂ।** ਯਸਾਯਾਹ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਹ ਸ਼ਬਦ “ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ” ਉਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ “ਜੋ ਯੱਸੀ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੂਲ ਯੱਸੀ ਹੈ।”¹⁶ ਯੱਸੀ ਰਾਜਾ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 16:5-13; ਮੱਤੀ 1:6), ਜੋ ਯਿਸੂ ਦਾ ਇਸਰਾਏਲੀ ਪੁਰਖਾ ਸੀ (ਮੱਤੀ 1:1; 21:9)। ਯਿਸੂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਮਸੀਹ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਸਾ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

“ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਮੰਨਿਆ।”¹⁷ ਯਹੂਦੀ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦੇ ਹਨ: ਸ਼ਰਾ (ਤੁਰੇਤ), ਨਬੀ, ਅਤੇ ਲਿਖਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਆਇਤ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 32), ਇੱਕ ਆਇਤ ਨਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ (ਯਸਾਯਾਹ 11), ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ (ਜ਼ਬੂਰ 18; 117)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਇਸ ਚਰਚਾ ਦਾ ਅੰਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯਸਾਯਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਲਈ ਗਈ ਆਇਤ ਦਾ ਅੰਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ “ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਕੋਮਾਂ ਆਸਾ ਰੱਖਣਗੀਆਂ।”

ਆਇਤ 13. ਫਿਰ “ਆਸਾ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਹੁਣ ਆਸਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ** [ਜੋ ਸੇਮਾ ਹੈ] **ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਵੇ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਰਥ ਨਾਲ ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ ਜਾਵੋ।** 14:17 ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਲੈਣ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਹੈ” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। 14:17 ਦੇ ਕਈ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਗੂੰਜ 15:13 ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: “ਹੁਣ . . . ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ . . . ਸਾਰੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਵੇ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਰਥ ਨਾਲ ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ ਜਾਵੋ” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੀਆਂ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ

ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅਸੀਸਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ: ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਨੰਦ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਆਸ।

ਅੱਗੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ “ਆਸਾ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ” ਜਾਣ। “ਵਧਦੇ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ *ἡρῶ* (ਪੇਰਿੱਸੋਯੋ) ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਭਰਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ,” “ਬਹੁਤ ਧਨੀ ਹੋਣਾ” ਜਾਂ “ਉੱਮੜ੍ਹਣਾ।”¹⁸ AB ਲਿਖਦੀ ਹੈ “ਹੁਣ . . . ਤੁਸੀਂ . . . ਆਸਾ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਵੋ ਅਤੇ ਉੱਮੜ੍ਹਦੇ ਰਹੋ।”

ਫਿਰ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਈਸ਼ਵਰੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਦੋਹਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੁਆਰਾ ਆਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ: “ਹੁਣ . . . ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ . . . ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਵੇ। TEV ਲਿਖਦਾ ਹੈ “ਹੁਣ . . . ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦੇਵੇ” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਆਰ. ਸੀ. ਬੈੱਲ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ: “ਸਭਕੁਝ ‘ਪਰਤੀਤ ਕਰਨ’ ’ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਤਕੜੀ ਚਟਾਨੀ ਨੀਂਹ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹਤ ਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਪੱਖ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ‘ਪਰਤੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਲਈ ਸੱਭੇ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ’ [ਮਰਕੁਸ 9:23; KJV], ਪਰ ਤਦ ਤੱਕ ਇੱਕ ਵੀ ਗੱਲ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ . . . ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।”¹⁹

ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਿਆ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਰਥ ਨਾਲ”—ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (8:9, 26)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਆਸ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸੇਵਾ (15:14-33)

15:1-13 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੇ ਰੋਮੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅੰਗ ਦੇ ਸਾਡੇ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ (15:14-16:27) ਨੂੰ “ਸਮਾਪਤੀ” ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮੀ ਪੁਸਤਕ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ, ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਮੀ ਸਮਾਪਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਅਣਦੇਖਾ ਨਾ ਕਰ ਦੇਈਏ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਜੀ ਮਸਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਰੋਮੀਆਂ 15:14-33 ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਤਨਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।

ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਇਲੁਰਿਕੁਨ ਤੱਕ ਪੈਲੁਸ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸਫਲਤਾ (15:14-21)

¹⁴ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਆਪ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਖੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋ ਅਰ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸੱਕਦੇ ਹੋ। ¹⁵ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਚੇਤਾ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜੀ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਬਖਸ਼ੀ ਗਈ। ¹⁶ਭਈ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਜਕਪੁਣੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਕੇ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ। ¹⁷ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰੀ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ। ¹⁸ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਹਿਆਉ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਹੋਰਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਾਂ ਬਿਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਚਨ ਅਤੇ ਕਰਨੀ ਤੋਂ, ¹⁹ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਹੱਥੀਂ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੋੜੀ ਜੇ ਮੈਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਇਲੁਰਿਕੁਨ ਤੀਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ²⁰ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਚਾਹ ਕੀਤੀ ਭਈ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਉੱਥੇ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਵਾਂ ਤਾਂ ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਉਸਾਰੀ ਕਰਾਂ। ²¹ਸਗੋਂ ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ,-

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ,
ਉਹ ਵੇਖਣਗੇ,
ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ,
ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ।

ਆਇਤ 14. 1:8 ਵਿੱਚ ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮ ਦੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਸੀ: “ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।” ਇਸ ਕਥਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਰੰਭਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਭਾਵ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦ ਉਹ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਜਿਆ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਦਾ ਸੀ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਆਪ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਖੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋ ਅਰ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸੱਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

“ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਪੂਰੇ” ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸਨ (ਵੇਖੋ

3:23), ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਲੇ ਲੋਕ ਸਨ। “ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ” ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਭਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਸਨ (ਸਰਬਗਿਆਨੀ ਸਨ), ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੀਆਂ ਮੂਲ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। “ਸਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਕਾਬਲੀਅਤ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕੀ-ਕੀ ਆਖਿਆ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਸਨ? ਉਹ ਉਸ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਜਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ (1:8; 16:19) ਅਤੇ ਉਹ ਕਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ (16:3-15)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 15, 16. ਪੌਲੁਸ ਅੱਗੇ ਆਖਦਾ ਹੈ, **ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਰ ਚੇਤਾ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ।** ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿੰਨੇ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਐਨੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਇਆ: “ਮੈਂ . . . ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ . . . ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ!” ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ “ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। “ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ” τολμάω (ਟੋਲੇਮਾਓ) ਦੇ ਕਿਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਰੂਪ ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਸਾਹਸ ਕਰਨਾ, ਹਿਆਉ ਕਰਨਾ।”²⁰ ਟੋਲੇਮਾਓ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 15:18 ਵਿੱਚ “ਹਿਆਉ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀ “ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸੱਕਦੇ ਸਨ” ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ? ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ। ਪਹਿਲਾ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ] **ਫੇਰ ਚੇਤਾ ਕਰਾਉਣ ਲਈ**। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ:

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਾਪੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੱਖਰਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰੀਏ।

ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਦਭੁਤ ਅਸੀਸਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਬਾਰੇ “ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ” ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਡੂੰਘਿਆਈਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ।

ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਿੱਸਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2 ਪਤਰਸ 1:12-15; 3:1)। ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਕੇਂਦਰੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਮਾਫੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣੀ ਚਾਹੀਦੀ²¹ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਆਖਣ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, “ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਤਾਂ

ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੁਣ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ” (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ 17:21; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:3)।

ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਸੂਲ ਵਜੋਂ ਘੱਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜੀ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਬਖਸ਼ੀ ਗਈ ਭਈ ਮੈਂ . . . ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੋਵਾਂ (ਵੇਖੋ 1:5; 11:13)। ਕਿਉਂ ਜੋ ਰੋਮ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰਾਜਨੈਤਿਕ ਕੇਂਦਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਗਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਥੇ “ਸੇਵਕ” ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਆਮ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ *λειτουργός* (ਲੇਇਟੋਰਗੋਸ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ—ਜਿਸ ਦਾ ਆਮਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਵ ਇੱਕ ਜਾਜਕ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (13:6 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ)।

ਇੱਕ ਜਾਜਕ ਦੁਆਰਾ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਪੌਲੁਸ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ: ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਜਕਪੁਣੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਦਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਕੇ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਸ ਰੀਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਜਾਜਕ ਬਲੀ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ (12:1 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ)। ਜਦੋਂ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ (ਰਸੂਲਾਂ 2:38) ਅਤੇ ਉਹ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਰਥਾਤ ਵੱਖਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ (6:3, 4, 17, 18, 22)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਗਈ ਪੌਲੁਸ ਦੀ “ਭੱਟ” ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ “ਸੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ [ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ]।”

ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਟੀਚਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਜੋਂ ਨਾ ਵੇਖੀਏ ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਸੁਰਗੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਇੱਕ ਭੱਟ ਵਜੋਂ ਵੇਖੀਏ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ “ਜਾਜਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਹੀ ਮੰਡਲੀ” ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਬਣੇ (1 ਪਤਰਸ 2:9)।

ਆਇਤ 17. ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੌਲੁਸ ਘਮੰਡ ਨਾਲ ਭਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਮਹਿਮਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਦੇਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰੀ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਨਿਜੀ ਉਪਲਬਧੀਆਂ ਉੱਤੇ ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਦੀ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:14), ਪਰ “ਪਰਮੇਸੁਰੀ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਅਭਮਾਨ ਕਰਨਾ” ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 18. ਪੌਲੁਸ ਅੱਗੇ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਹਿਆਉ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਜੇ ਮੈਂ ਹੋਰਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਾਂ ਬਿਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਨੇ . . . ਮੇਰੇ ਹੱਥੀਂ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਘਮੰਡ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਦਿਆਂ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਭਰਿਆ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ

ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਵਸਰ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਵਸਰ ਦਾ ਲਾਭ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ 14:27)।

ਮਸੀਹ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਕਿਹੜਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਜਤਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ . . . ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਲਿਖਾਰੀ ਇੱਥੇ “ਆਗਿਆਕਾਰ” ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹਨ। ਉਹ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ “ਵਿਸ਼ਵਾਸ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1:5; 16:26)।

“ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਇਹ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਚਨ ਅਤੇ ਕਰਨੀ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ ਜੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਆਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। NIV ਆਖਦੀ ਹੈ “ਮੈਂ ਜੋ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਏ ਹਨ।”

ਆਇਤ 19. ਇੱਕ ਕੰਮ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ²² ਅਗਾਂਹ ਵਧਣ ਦੇ ਯੋਗ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ: “ਸਮਰੱਥਾ” (δύναμις, ਡੁਨਾਮਿਸ ਤੋਂ), “ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ” (σημείον, ਸੇਮਿਓਨ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ) ਅਤੇ “ਕਰਾਮਾਤਾਂ” (τέρας, ਤੇਰਾਸ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ)। 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:12 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ . . . ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ [ਸੇਮਿਓਨ], ਅਚੰਭੇ [ਤੇਰਾਸ] ਅਤੇ ਕਰਾਮਾਤਾਂ [ਡੁਨਾਮਿਸ]” ਸਨ। “ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ” ਉਹ ਚਮਤਕਾਰ ਸਨ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:3, 4)। ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ “ਅਚਰਜ ਕੰਮ” ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਸਨ ਉਹ ਅਚਰਜ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 2:12)। “ਕਰਾਮਾਤਾਂ” ਇਸ ਗੱਲ ’ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਚਮਤਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਡਬਲਿਊ. ਈ. ਵਾਈਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸਮਝ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ‘ਅਚੰਭੇ’ ਦਾ ਮਕਸਦ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਰਾਮਾਤ . . . ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਸੋਮਾ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ।”²³

“ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ” ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਤਿਰਿਕਤ ਵਿਚਾਰ ਵਜੋਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵੱਲ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ

ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਪਲਬਧੀਆਂ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਬਠਿਆ। ਹਰੇਕ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ ਕਿ *ਪਰਮੇਸ਼ਰ* ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਿਆਂ ਅਰੰਭਕ ਵਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮ ਵਿਚਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, “ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਰਹੋ ਜੇ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਹੀ ਵਾਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕੀਤੀ (ਪਰ ਹੁਣ ਤੇੜੀ ਮੈਂ ਡੱਕਿਆ ਰਿਹਾ)” (1:13)। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸ ਗੱਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡੱਕਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ 15:22 ਨੂੰ ਵੇਖੋ: “ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਅਟਕ ਗਿਆ।”

ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰੋਮ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਆਖਿਰਕਾਰ, ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਮੰਨ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਮੈਂ ਯਰੂਸਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਇੱਲੁਰਿਕੁਨ ਤੀਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ।**

ਕੁਝ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਰੰਭਕ ਬਿੰਦੂ ਵਜੋਂ “ਯਰੂਸਲਮ” ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀਮਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਅੰਤਾਕਿਯਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਂਵਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਜਾਣੂ ਸਨ।

“ਇੱਲੁਰਿਕੁਨ” ਇੱਕ ਰੋਮੀ ਸੂਬਾ ਸੀ ਜੋ ਅਦਰੀਆ ਸੰਮੁਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਉੱਤਰੀ ਸੀਮਾ ਮਕਿਦੂਨਿਯਾ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਲਮਾਤਿਯਾ ਦਾ ਖੇਤਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:10)।²⁴ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਇੱਲੁਰਿਕੁਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਲੂਕਾ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕੇਵਲ ਚੋਣਵੇਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਰਸੂਲਾਂ 20:1, 2 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਇੱਲੁਰਿਕੁਨ ਤੀਕ” ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋਵੇ, “ਇੱਲੁਰਿਕੁਨ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੀਕ।” ਪੌਲੁਸ ਕੇਵਲ ਐਨਾ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ।” ਅਮਰੀਕੀ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਲੈਸ ਐਂਜੇਲੇਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕਿ ਨਿਊ ਯੋਰਕ ਤੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ।”

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ “ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ” ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਕੀ ਭਾਵ ਸੀ? ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸੂਬੇ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪੁਰਸ਼, ਇਸਤਰੀ, ਲੜਕੇ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਆਂ ਛੇਟਿਆਂ ਕਸਬਿਆਂ

ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਘੱਲਣ।

ਆਇਤਾਂ 20, 21. ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਜੀ “ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ” ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ: ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਚਾਹ ਕੀਤੀ ਭਈ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਉੱਥੇ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਵਾਂ ਤਾਂ ਐਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਉਸਾਰੀ ਕਰਾਂ। “ਚਾਹ ਕੀਤੀ” $\varphi\iota\lambda\omicron\tau\iota\mu\acute{\epsilon}\omicron\mu\alpha\tau\iota$ (ਫਿਲੋਟੀਮੋਓਮਾਏ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ $\varphi\iota\lambda\omicron\varsigma$ (ਫਿਲੋਸ, “ਪ੍ਰੇਮ”) ਅਤੇ $\tau\iota\mu\acute{\alpha}$ (ਟੀਮੇ, “ਸਨਮਾਨ”) ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਕਈ ਅਨੁਵਾਦ “ਤਾਂਘ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਟੀਚਾ” ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਤਾਂਘਾਂ ਅਤੇ ਚਾਹਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਇੱਕੋ ਤਾਂਘ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ।²⁵ ਉਸ ਦਾ ਟੀਚਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਕਰੇ ਜਿੱਥੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਨਵੀਆਂ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰੇ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਟੀਵੀ ਅਤੇ ਮੂਵੀ ਲੜੀਵਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਲਈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਤਾਂਘ ਬਾਰੇ ਇਹ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ।²⁶

ਜਿਸ ਆਇਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੀਤੀ—ਰੋਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀ ਆਖਰੀ ਆਇਤ—ਉਹ ਯਸਾਯਾਹ 52:15 ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, **ਸਗੋਂ ਜਿਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਓਹ ਵੇਖਣਗੇ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਓਹ ਸਮਝਣਗੇ।** ਯਸਾਯਾਹ 52 ਇੱਕ ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਵਾਲੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਜ਼ਬੂਰ ਹੈ। ਆਇਤ 15 ਇਸ ਦੁਖ ਝੱਲਣ ਵਾਲੇ ਸੇਵਕ (ਮਸੀਹ) ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਵਿੱਚ ਉੱਠ ਖੜੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ, “ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ,” ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਲਿਜਾਣ ਦੇ ਪੌਲੁਸ ਤੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕਦਮ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ।

ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਕਿ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਉਸ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲਵੇ। ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਦਾਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ (ਵੇਖੋ 12:4-6)। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:6 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਲਾਇਆ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਪੁਲੇਸ ਨੇ ਸਿੱਜਿਆ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:10 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਸਾਰੀ ਸੰਬੰਧੀ ਉਸੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਰੋਮੀਆਂ 15:20 ਕੀਤੀ ਸੀ: “ਮੈਂ ਸਿਆਣੇ ਰਾਜ ਮਿਸਤ੍ਰੀ ਵਾਂਗ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਉਸਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਕਈ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸਥਾਪਿਤ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਵਧਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਅਨੇਕਾਂ “ਪੌਲੁਸਾਂ” ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਤੱਕ ਵੇਖ ਸਕਣ, ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਸਕਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਉਲ ਲੈਮੰਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਓ, ਸਵਰਗਦੂਤ ਕਿੰਨੇ ਅਨੰਦਤ ਹੋਣਗੇ, ਜੇਕਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਲੀਸਿਯਾਵਾਂ

ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ 10,000 ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਚੁੱਕ ਕੇ ਅਜਿਹੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣ ਜਿੱਥੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ!²⁷

ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹਿਸਪਾਨਿਯਾ ਜਾਣ ਦੀ ਪੈਲੁਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ (15:22-29)

²²ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਅਟਕ ਗਿਆ। ²³ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੋਰ ਥਾਂ ਨਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਰਿਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦੀ ਚਾਹ ਵੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ²⁴ਜਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਹਿਸਪਾਨਿਯਾ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ ਆਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਉੱਧਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਸ਼ਣ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਕੁਝ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਥੋਂ ਉੱਧਰ ਨੂੰ ਪੁਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ। ²⁵ਪਰ ਹਾਲੀ ਮੈਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ²⁶ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਕਦੂਨਿਯਾ ਅਤੇ ਅਖਾਯਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਉਣੀ ਹੋਈ ਭਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਓਹਨਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਗਰੀਬ ਹਨ ਚੰਦਾ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ। ²⁷ਹਾਂ, ਇਹ ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਭਾਉਣੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਓਹ ਏਹਨਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਭੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੋਮਾਂ ਏਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਕ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਈ ਸਰੀਰਕ ਵਸਤਾਂ ਨਾਲ ਏਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ। ²⁸ਸੇ ਜਦ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹ ਲਵਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਫਲ ਨੂੰ ਸੌਂਘੀ ਨਾਲ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਅਗਾਹਾਂ ਹਿਸਪਾਨਿਯਾ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂਗਾ। ²⁹ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵਾਂਗਾ ਤਦੋਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਬਰਕਤ ਦੀ ਭਰਪੂਰੀ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ।

ਆਇਤ 22. ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਅਟਕ ਗਿਆ। ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੋਮ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਨਵੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 23. ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੋਰ ਥਾਂ ਨਾ ਰਿਹਾ। “ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸਾਂ” ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਅਤੇ ਇੱਲੁਰਿਕੁਨ ਵਿਚਲੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੈਲੁਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਇੱਕ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਸਿੱਧਾ-ਸਿੱਧਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਭੁਮੰਧ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਣੋਖੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ।

ਫਿਰ ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵਰਿਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦੀ ਚਾਹ ਵੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। “ਚਾਹ ਰੱਖਦਾ”

(ἐπιποθία, ਐਪਿਪੋਥਿਆ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਤਾਂਘ। ਇਸ ਦੀ ਸੰਬੰਧਤ ਕਿਰਿਆ ἐπιποθέω (ਐਪਿਪੋਥੇਓ) 1:11 ਵਿੱਚ ਦਿਸਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਰਸਦਾ ਹਾਂ।”

ਪਹਿਲਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਭਈ “ਤੁਹਾਥੋਂ ਪਰੇਡੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਈਏ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:16)। ਜਦਕਿ ਅਫ਼ਸੂਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, “ਮੈਨੂੰ ਰੋਮ ਭੀ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ” (ਰਸੂਲਾਂ 19:21)। ਹੁਣ ਆਖਿਰਕਾਰ, ਉਹ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦੀ ਪੱਕੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 24. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਹਿਸਪਾਨਿਯਾ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ ਆਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਉੱਧਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਸ਼ਣ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਕੁਝ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਥੋਂ ਉੱਧਰ ਨੂੰ ਪੁਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹਿਸਪਾਨਿਯਾ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਸੂਰਿਯਾ ਦਾ ਅੰਤਾਕਿਯਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ 13:1-3; 14:26-28), ਪਰ ਪੱਛਮੀ ਭੂਮੱਧ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚਲੇ ਹਿਸਪਾਨਿਯਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਸ ਅੰਤਾਕਿਯਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲਿਖਾਰੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਰੋਮ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਰੋਮ ਵਿਚਲੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ ਸੰਸਾਰਭਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ (1:8)। ਕਿਉਂ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ “ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਉਸਾਰੀ” ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (15:20), ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਵੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ “ਉੱਧਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ” ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇੱਕੋ ਰਾਤ ਲਈ ਰੁਕਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ “ਕੁਝ” ਅਨੰਦ ਮਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ‘ਤੇ ਅਗਾਂਹ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਤਮਕ ਦਾਨ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (1:11, 12)।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਪੇਨ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ “ਉੱਧਰ ਨੂੰ ਪੁਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ” ਦੀ ਆਸ ਰੱਖੀ ਸੀ। “ਉੱਧਰ ਨੂੰ ਪੁਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ” προπέμνω (ਪ੍ਰੋਪੇ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ πρό (ਪ੍ਰੋ, “ਪਹਿਲਾਂ”) ਅਤੇ πέμνω (ਪੇਪੇ, “ਪੁਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ”) ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਅੱਗੇ ਭੇਜਣ ਦੇ ਲਈ।” ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੋਪੇ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਰਥ ਸੀ:

ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ . . . [ਸੀ] ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕੀ ਮਸੀਹੀ ਸ਼ਬਦ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਚਮੁੱਚ ਸ਼ੁਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ . . . ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਵੱਧ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਦ ਅਤੇ ਪੈਸੇ [ਤੀਤੁਸ 3:13; 3 ਯੂਹੰਨਾ 6, 7] ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਤੱਕ ਸਾਥ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨੁਰਕਸ਼ਣ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ [ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:38; 21:5]।²⁸

ਬਾਅਰਸ ਲੈਕਸੀਕਨ ਪ੍ਰੋਪ੍ਰੋ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ “ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ।” ਅਜਿਹੀ ਮਦਦ “ਭੋਜਨ,” “ਪੈਸਾ,” ਜਾਂ “ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ” ਅਤੇ “ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਸਾਧਨ”²⁹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤਾਂ 25, 26. ਪੌਲੁਸ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਤੋਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਇਟਲੀ ਤੋਂ ਐਡਰਿਆਟਿਕ ਸਾਗਰ ਦੇ ਪਾਰ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੋਮ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੋ?” (ਜਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਰੋਮ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਲੱਗਾ ਉੰਨੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਖੁਦ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ।) ਪਰ, ਰੋਮ ਵਿਚ ਤੁਰੰਤ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ-ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵੱਲ-ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ-ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਜੋੜਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੌਲੁਸ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਪਰ ਹਾਲੀ ਮੈਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਕਦੂਨਿਆ ਅਤੇ ਅਖਾਯਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਉਣੀ ਹੋਈ ਭਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਗਰੀਬ ਹਨ ਚੰਦਾ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ।**

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਤੀਸਰੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਸ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਚੰਦਾ ਇੱਕਠਾ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਅੰਤਾਕਿਆ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਯਹੂਦਿਯਾ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਲਈ ਚੰਦਾ ਉਗਰਾਹੁਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:27-30; 12:25)। ਹੁਣ, ਉਹ “ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਗਰੀਬ ਹਨ” ਇੱਕ ਉਗਰਾਹੀ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਸ਼ਹਿਰ ਆਪਣੇ ਧਨ ਦੌਲਤ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਸਾਇਦ ਔਸਤ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਗਰੀਬ ਸਨ। ਕੁਝ ਲੇਖਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਅਸੁਭਾਵਿਕ ਉਦਾਰਤਾ ਨੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:44, 45) ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿੱਤੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ, ਭਾਵੇਂ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 8:1), ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇਸ ਪ੍ਰਾਰੰਭਿਕ ਕਾਰਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇਗਾ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਹੋਣਾ ਇੱਕਠੇ ਚੱਲਦੇ ਸਨ।”³²

ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਦੋਂ, ਕਿੱਥੇ, ਜਾਂ ਕਿਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਬੀਜ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੀਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ, ਯਾਕੂਬ, ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ? ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ “ਅਸੀਂ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੀਏ।” ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਇਹ “ਜਿਸ ਕੰਮ ਲਈ ਮੈਂ ਵੀ ਲੱਕ ਬੱਧਾ ਸੀ” (ਗਲਾਤੀਆਂ 2:10)। ਕੀ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਅਤੇ

ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜਦਕਿ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:1-4 ਅਤੇ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:1-9:15, ਵਿਚ ਯਹੂਸਲਮ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੰਦੇ ਦੀ ਇਸ ਉਗਰਾਹੀ ਅਤੇ ਮੂਲ ਪਾਠ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤੀਸਰੀ ਯਾਤਰਾ (ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਸੰਪੂਰਣ) ਵਿਚ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੰਡ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਰੋਮੀਆਂ 15:26 ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਮਕਦੂਨਿਯਾ ਅਤੇ ਅਖਾਯਾ³³ ਦੇ ਪ੍ਰਾਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਤ ਦੇ ਨਵੇਂ ਖੇਤਰ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗਲਾਤਿਯਾ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਯੋਜਨਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:1) ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਏਸ਼ੀਆ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:4)।³⁴

ਆਇਤ 27. ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, “ਮਕਦੂਨਿਯਾ ਅਤੇ ਅਖਾਯਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਉਣੀ ਹੋਈ ਭਈ ਯਹੂਸਲਮ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਗਰੀਬ ਹਨ ਚੰਦਾ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ” (15:26), ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹਾਂ, ਇਹ ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਭਾਉਣੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਓਹ ਏਹਨਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਭੀ ਹਨ। ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ? ਅਜਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਏਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਕ ਗੱਲਾਂ³⁵ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਈ ਸਰੀਰਕ ਵਸਤਾਂ ਨਾਲ ਏਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ। ਇੰਜੀਲ ਪਹਿਲਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:5, 14-36)। ਇਹ ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪਤਰਸ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 10:1-11:18) ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਤਰਕ ਇਹ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਆਤਮਕ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜੋ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ (“ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ ਸਨ”) ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੀ ਜੋ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਸੀ (ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ “ਕਰਜ਼ਦਾਰ” ਸਨ)। ਇੱਕ ਕੰਮ ਇੱਕ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਸਤੂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਡਗਲਸ ਜੇ. ਮੂ ਨੇ ਪਿਤਰਤੱਵ ਦੇ ਚਿਤਰਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ।³⁶ ਇੱਕ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ; ਪਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣਾ ਮੈਨੂੰ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਮੈਂ ਇਹ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹੋਏ “ਅਨੰਦਿਤ” ਹਾਂ)।

ਰੋਮੀਆਂ 15:26, 27 ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕਰੇ ਸਨ (15:7-13)। ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਲਈ ਧਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਮਨੁੱਖੀ ਦੁੱਖ-ਕਸ਼ਟ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿਚਲੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਰਚ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸਮੂਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:12-14)।

ਆਇਤ 28. ਜਿੰਨਾ ਪੌਲੁਸ ਰੋਮ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੋਮ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਸੋ ਜਦ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹ ਲਵਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਫਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਨਾਲ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਅਗਾਹਾਂ ਰਿਸਪਾਨਿਯਾ ਨੂੰ ਜਾਵਾਂਗਾ।**

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:4 ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ ਸੀ (ਸ਼ਾਇਦ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ; ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:23)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਹੀ ਚੰਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੁਦ ਰੋਮ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸੀ? ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੈ “ਜਦ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ... ਇਸ ਫਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਨਾਲ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਆਂ।” ਰਸੂਲ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ ਕਿ ਲੈਣ ਦੇਣ ਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ “ਮੋਹਰ” ਲਾਵੇ। ਉਸ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਵੇ ਕਿ ਚੰਦਾ ਸਹੀ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਗਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:19, 20)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਕੁਝ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ (ਜਿਵੇਂ ਯਾਰੂਬ; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:18; ਗਲਾਤੀਆਂ 1:19; 2:9) ਸ਼ਾਇਦ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਚੰਦੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਆਖਿਰਕਾਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ “ਪਿਆਰ ਦੀ ਭੋਟ” “ਮੋਹਰਬੰਦ” ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ “[ਰੋਮ] ਦੇ ਰਸਤੇ ਸਪੇਨ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ” ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਸਪੇਨ “ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਰੋਮੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਸੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿਚ ਰੋਮੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਗੜ੍ਹ ਸੀ।”³⁸ (ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ “ਤਰਸੀਸ਼.”³⁹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।) ਸਾਡੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਤੋਂ, ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਅੱਠ ਸੌ ਮੀਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ, ਰੋਮ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਮੀਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੱਤ ਸੌ ਮੀਲ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਸਪੇਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੌਲੁਸ (ਲਗਭਗ) ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ (4800 ਕਿਲੋਮੀਟਰ) ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਖਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਯਾਤਰਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ। ਪਰ, ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਉੱਤੇ

ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੇ ਸੀ।

[ਪੌਲੁਸ] ਦੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੂਰ ਦੂਰ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੋਹ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।” ਉਸ ਨੇ ਕਦੀ ਵੀ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਲੰਗਰ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੰਜੀਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਪਰਬਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ, ਜੋ ਦੂਰੋਂ ਨੀਲੀ ਦਿੱਸਦੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ, ਸਲੀਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੀ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਪੇਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਮੰਡਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।⁴⁰

ਸਪੈਨਿਸ਼ ਲੋਕ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕ ਸਨ। ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਸਪੇਨ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਖੇਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਮਰਾਜ ਲਗਾਤਾਰ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਰਿਲ ਸੀ. ਟੈਨੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਇੰਜੀਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਕਰਮੀ ਮੁਹਿੰਮ ਵਾਂਗ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਰੋਮ ਤੋਂ ਸਪੇਨ ਦੀਆਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਹੀ ਰਾਸ਼ਟਰਮੰਡਲ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।”⁴¹

ਆਇਤ 29. ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦਕਿ, ਪੌਲੁਸ ਰੋਮ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, **ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ [ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ] ਭਈ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵਾਂਗਾ ਤਦੋਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਬਰਕਤ ਦੀ ਭਰਪੂਰੀ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ।**⁴² ਉਹ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ 1:11, 12)। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰੋਮ ਵਿਚਲੇ ਆਪਣੇ ਭੈਣ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਚਾਹਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ।

ਰੋਮ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਾਹਤ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ (15:30-33)

³⁰ਹੁਣ ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਤਨ ਕਰੋ, ³¹ਭਈ ਓਹਨਾਂ ਤੋਂ ਜਿਹੜੇ ਯਹੂਦਿਯਾ ਵਿਚ ਬੇਪਰਤੀਤੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ, ਨਾਲੇ ਮੇਰੀ ਉਹ ਸੇਵਾ ਜੋ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ। ³²ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਆਵਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੁਖ ਪਾਵਾਂ। 33ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਵੇ। ਆਮੀਨ।

15:22-29 ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਰੂਪ ਰੇਖਾ ਬਣਾਈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ “ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਵਿਚਲੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਨਾਲ” (15:26) ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਰੋਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸਪੇਨ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ (15:24, 28)। ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਆਸ ਹੈ।⁴⁴

ਆਇਤ 30. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਹੁਣ ਹੋ ਭਰਾਵੇ, ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿੰਨਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਤਨ ਕਰੋ।**⁴⁵ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿੰਨਤ [παρακαλέω, ਪਾਰਾਕਾਲਿਓ] ਕਰਦਾ ਹਾਂ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ” (JB), “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ” (KJV), “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ” (NEB) (12:1, 2 ਉੱਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ [ਅਧਿਕਾਰ] ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ [ਆਧਾਰ ਤੇ] ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।”⁴⁶

ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਇੱਕ ਅਸਪੱਸ਼ਟ, ਉਦਾਸੀਨ “ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ” ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ; ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ “ਮਿਲ ਕੇ ਜਤਨ ਕਰਨਾ” “ਜਤਨ” συναγωνίζομαι (ਸੁਨਾਐਗੋਨੀਜ਼ੋਮਾਈ) ਤੋਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਿਸ਼ਰਤ ਸ਼ਬਦ σὺν (ਸਨ, “ਨਾਲ”) ਅਤੇ ἀγωνίζομαι (ਐਗੋਨੀਜ਼ੋਮਾਈ, “ਜਤਨ”) ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਐਗੋਨੀਜ਼ੋਮਾਈ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ “ਐਗੋਨਾਇਜ਼” ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਐਗੋਨੀਜ਼ੋਮਾਈ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਸੀ ਜੋ ਐਥਲੇਟਿਕ ਸਮਾਗਮਾਂ ਤੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਟੀਮ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।⁴⁷ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਟੀਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਆਇਤਾਂ 31, 32. ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਬੇਨਤੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਤੀਕ੍ਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਕੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਹਰ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਉੱਤਰ ਇੱਕ “ਹਾਂ” ਸੀ—ਪਰ ਹਰ “ਹਾਂ” ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸਨ। ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਲਈ ਪੱਕਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ “ਅਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉੱਤਰ ਨਾ ਆਇਆ ਹੋਵੇ।”

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ **ਕਿ ਮੇਰੀ [ਉਸ ਦੀ] ਉਹ ਸੇਵਾ ਜੋ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ [ਹੋਵੇ] ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ।** ਉਸ ਦੀ “ਸੇਵਾ ਜੋ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ” ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਵੰਦ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ ਸੀ (15:25, 26)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਸ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਗਰਾਹੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚਲੇ ਸੰਬੰਧ ਸੁਧਰਣਗੇ। ਪਰ, ਜੇਕਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਉਪਹਾਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਸੁਧਰਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਹੋਰ ਵੀ ਬੁਰੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਪਹਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਜਾਂ ਆਦਮੀ ਇਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ?

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਣ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਹੂਸਲਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਉਪਹਾਰ

ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਣ। ਇੱਕ ਕਾਰਣ ਘਮੰਡ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾ ਇੰਨੇ ਘਮੰਡੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਖਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਮਦਦ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਣ ਵਿਚ ਹੀ ਦਿਆਲੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਨਿਮਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਕਾਰਣ ਵੀ ਦਾਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15:1, 2)। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਢੀਠਪੁਣੇ ਦੇ ਕਾਰਣ ਵੀ ਫੰਡ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਇੰਝ ਨਾ ਜਾਪੇ ਕਿ ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਕੀ ਦਾਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।⁴⁸ ਪਰ, ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਚਰਚ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਅਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੜੀ ਕਿਰਪਾਲੂਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:17-20ਉ)। ਬਾਅਦ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮੀ ਗਵਰਨਰ ਫ਼ੇਲਿਕਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ [ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ] ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਦੇ ਲਈ ਦਾਨ ਪੁਚਾਉਣ ਅਤੇ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਆਇਆ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 24:17)। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਦਾਨ” ਸ਼ਬਦ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਉੱਤਰ “ਹਾਂ” ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਪਰ, ਇਹ “ਹਾਂ”, ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਈ ਸੀ: “ਹਾਂ, ਦਾਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦੇਣਗੀਆਂ।” ਜਦੋਂ ਉਪਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪੌਲੁਸ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਚਰਚ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਯਹੂਦੀ ਵਿਚਸੇ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:20ਅ, 21)। ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਉਸ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭੱਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲਵੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:22-25)।⁴⁹ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਤਬਾਹੀ ਨਿਕਲਿਆ।

ਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਯਕੀਨਨ, ਉਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ-ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ।” ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਵਾਬ “ਹਾਂ, ਪਰ . . . !”

ਪੌਲੁਸ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ: **ਭਈ ਓਹਨਾਂ ਤੋਂ ਜਿਹੜੇ ਯਹੂਦਿਯਾ ਵਿਚ ਬੇਪਰਤੀਤੇ⁵⁰ ਹਨ ਮੈਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ।** “ਜਿਹੜੇ . . . ਯਹੂਦਿਯਾ ਵਿਚ

ਬੇਪਰਤੀਤੇ ਹਨ" ਯਹੂਦੀ ਸਨ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਸੀਹਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕੋਲ ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋਣ ਦਾ ਹਰੇਕ ਕਾਰਣ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਯਹੂਸਲਮ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਗੱਦਾਰ ਸੀ। ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਇੰਜੀਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਮੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘਸੀਟਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 18:12), ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:24) ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 14:5)। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਯਹੂਸਲਮ ਵਾਪਸ ਪਰਤਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 9:28, 29)। ਬੈੱਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਇਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਪੂਰਣ ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਵੁਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਯਹੂਸਲਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।"⁵¹

ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਲਿਖ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਯਹੂਸਲਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਖਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:23; 21:4, 10, 11); ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ . . . ਸਗੋਂ ਮਰਨ ਨੂੰ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹਾਂ" (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:13)। ਉਸ ਨੇ ਆਸ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਰੇਗਾ—ਉਹ ਰੋਮ ਅਤੇ ਸਪੇਨ ਵਿਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਿਹੜੇ "ਯਹੂਦਿਯਾ ਵਿਚ ਬੇਪਰਤੀਤੇ ਹਨ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ "ਬਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ"।

ਸ਼ਬਦ "ਬਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ" ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਹੀ ਉਲੇਖ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "ਬਚਾਇਆ ਜਾਵਾਂ" ῥύομαι (*ਰਹੁਓਮਾਈ*) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਤੋਂ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਵਾਂ"⁵² ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। KJV ਵਿਚ ਹੈ "ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ" ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਤਰਜੀਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟਕਰਾਉ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਤੇ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ? ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ—ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ ਸੰਭਾਵੀ ਖਤਰੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਰਚ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਕੇ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਭੀੜ ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਦੇਸ਼ਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:27-30)। ਜਦੋਂ ਭੀੜ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਦਰਜੇ ਤਕ ਮਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ। ਕਿਵੇਂ? ਇੱਕ ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਘੱਲਣ ਦੁਆਰਾ? ਨਹੀਂ। ਯਹੂਸਲਮ ਦੇ ਸੰਗੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ? ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਯਹੂਸਲਮ ਦੇ ਰੋਮੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ

21:31-34)।

ਇਸ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਚਾਲੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ “ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਨਾ ਦੇਣਗੇ ਉਹ ਨਾ ਹੀ ਖਾਣਗੇ ਨਾ ਹੀ ਪੀਣਗੇ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 23:12)। ਦੁਬਾਰਾ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਭਣੇਵੇਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਰੋਮੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 23:16-22)। ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਨਿਆ ਅਤੇ ਕੈਸਰਿਯਾ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 23:23-35)। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਘਾਤ ਲਾ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 25:1-3)। ਇਸ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਰਸੂਲ ਨੇ ਰੋਮੀ ਨਾਗਰਿਕ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੈਸਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 25:9-12)। ਸਾਲਾਂ ਪਹਿਲੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਮੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਬਚਾਅ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 22:25-28)।⁵³

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਉੱਤਰ ਇੱਕ ਯੋਗ “ਹਾਂ” ਸੀ: “ਹਾਂ, ਤੂੰ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਵੀ ਆਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।” ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ “ਹਾਂ, ਪਰ . . . !”

ਪੌਲੁਸ ਰੋਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (1:9, 10)। ਹੁਣ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਆਵਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੁਖ ਪਾਵਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਤਨਾਅ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਖਿਰਕਾਰ ਰੋਮ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਤਰੇ-ਤਾਜ਼ਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਕਿੰਨੇ ਅਨੰਦ ਦੀ ਗੱਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਫਿਲਿਪਸ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ “ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ . . . ਇੱਕ ਅਨੰਦ ਭਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਮਨਾ ਸਕਾਂ।”

ਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੇ ਰੋਮ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ? ਯਕੀਨਨ। ਪਰ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ “ਹਾਂ” ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸਨ।

ਆਮ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰੋਮ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਲੱਗਣੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਸ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਤਿੰਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦੋ ਅਨਿਰਧਾਰਤ ਸਾਲ ਕੈਸਰਿਯਾ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 24:27)। ਕੈਸਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੋਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਅਨਿਰਧਾਰਤ ਮਹੀਨੇ ਮਾਲਟਾ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 28:11)।

ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਕਿ ਉਹ ਰੋਮ ਵਿਚ ਇੱਕ ਇੰਜੀਲ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਦਾ ਅਤੇ

ਜੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਕਿ ਉਹ “ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ” ਰੋਮ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਪੇਨ ਨੂੰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ (15:24), ਉਸ ਨੇ ਅਗਲੇ ਦੇ ਸਾਲ ਰੋਮ ਵਿਚ ਜੰਜੀਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੈਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 28:20, 30)। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉੱਤਰ “ਹਾਂ ਸੀ ਪਰ . . .”: “ਹਾਂ, ਆਖਿਰਕਾਰ ਤੂੰ ਰੋਮ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇਗਾ, ਪਰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਦੀ ਤੂੰ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।”

ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿਚ ਸਪੇਨ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਉਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਖ ਪਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਦੌਰਾ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਪੇਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ (15:24, 28)। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਪੇਨ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕੀ ਸੀ? ਕੀ ਪੌਲੁਸ ਕਦੀ ਸਪੇਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ?” ਅਸੀਂ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਚਾਰਲਸਹੌਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਜਾਂ ਮੁੱਢਲੇ [ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ] ਲੇਖਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।” ਹੌਜ ਨੇ ਫਿਰ ਜੋੜਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ, “ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।”⁵⁴ ਰੋਮ ਦੇ ਕਲੈਮੰਟ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਸਨ: “ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਧਰਮਿਕਤਾ ਸਿਖਾਈ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਦੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਰਾਜਿਆਂ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ।”⁵⁵ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਪੇਨ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਸੀਮਾ ਸੀ।) ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੀ ਵੀ ਗੁਮਰਾਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ,⁵⁶ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਸਪੇਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਦਵਾਨ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ, ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੌਲੁਸ ਕੈਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਅਤੇ ਤੀਤੁਸ ਦੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਰੋਮੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ (ਵੇਖੋ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:6-8)। ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਸਪੇਨ ਵਿਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਰੋਮ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਕੈਦ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁਟਕਾਰੇ

ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਸਪੇਨ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੋਣਾ ਸੀ, “ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੇਰੇ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਹੈ।” ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਸਪੇਨ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉੱਤਰ ਫਿਰ ਤੋਂ “ਹਾਂ, ਪਰ . . .”: “ਹਾਂ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਕਿਤਾ ਵੱਧ ਕੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।” ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 33. ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ- ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨੇ ਅਕਸਰ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ (15:5, 6, 13)। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਵੇ। ਆਮੀਨ।** “ਸ਼ਾਂਤੀ” ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ εἰρήνη (*ਏਈਰੀਨ*), ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ εἰρήνη (*ਸ਼ਾਲੇਮ*) ਦੇ ਬਰਾਬਰ, ਜੋ ਇੱਕ ਆਮ ਇਬਰਾਨੀ ਸੁਭਕਾਮਨਾ ਹੈ। ਯਹੂਦੀ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਸੀ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਕਦਮਾਂ ਤੇ (15:1-13)

1896 ਵਿਚ, ਚਾਰਲਸ ਸੈਲਡਨ ਨੇ *ਇਨ ਹਿਜ਼ ਸਟੈਪਸ*⁵⁷ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਨਾਵਲ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਕਲਾਸਿਕ ਬਣ ਗਿਆ: ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ 1 ਪਤਰਸ 2:21 ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: “ਕਿਉਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਸੱਦੇ ਗਏ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਮਿੱਤ ਦੁਖ ਝੱਲ ਕੇ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਛੱਡ ਗਿਆ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਪੈੜ ਉੱਤੇ ਤੁਰੋ” (ਜੇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਲਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਪੁੱਛਣਗੇ, “ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੀ ਕਰੇਗਾ?”⁵⁸

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਲ ਹੈ ਕਿ, “ਯਿਸੂ ਕੀ ਕਰੇਗਾ?” ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਹਾਲਤ ਦੇ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਰੋਮੀਆਂ 15:1-13 ਦੇ ਮਾਸ ਖਾਣ ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚ, ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਯਿਸੂ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਹਰੇਕ ਆਇਤ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਆਇਤ 3 ਅਤੇ 7 ਨੂੰ ਵੇਖੋ: “ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਿਝਾਇਆ”; “ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ।” ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ, “ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ, ਕੀ ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਕਦਮਾਂ ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?”

ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਕਦਮਾਂ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਲੜਕੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਗਹਿਰੀ ਬਰਫ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ-ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਕਦਮ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹਤਰ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹਤਰ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹਤਰ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜਦੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਵਿਚ ਮਤਭੇਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (15:1-13)

ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿਚ ਇੱਕ ਗਹਿਰੀ ਖੱਡ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਦੋਵਾਂ ਸਮੂਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਰੋਮ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇਕੜ ਇਕਦਮ ਵੱਖਰੇ ਸਨ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਇਕ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਦੇ “ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ” ਅਤੇ “ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ” ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਰਚ ਵਿਚ ਆਏ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਦੇ ਵਿਚ ਸਿਆਣੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ; ਪਰ, ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ ਸਭਾ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਉਹ ਮੁੱਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਮੀਆਂ 15:1-13 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅੱਜ, ਵੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਚਰਚ ਦੇ ਵਿਚ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਕਾਰ ਦੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਲੜੀ ਦੇ ਪਿਛੇਕੜਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:

ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਅਤੇ ਅਨਪੜ੍ਹ।

ਅਮੀਰ, ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਮੱਧਮ ਵਰਗ।

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ।

ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਦੀ।

ਨੈਜਵਾਨ ਜੋ ਕੇਵਲ ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੌਰ ਵੇਖੇ ਹਨ।

ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਮਸੀਹੀ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਹੌਲ ਵਿਚ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਰੋਮੀਆਂ 15:1-13 ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਅੱਜ ਵੀ ਉਨੇ ਹੀ ਉਚਿਤ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਉਚਿਤ ਸਨ: “ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ”; “ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ”; “ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ

ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ।”

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਅੱਜ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਦੂਸਰੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀਆਂ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਸ ਦੇ “ਸੁਬਹਿਤੇ ਦਾ ਬਦਨਾਮੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ” (14:16)। ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਸਟਰੇਲਿਆ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਾ ਕਰਨਾ ਸਿਖ ਲਿਆ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ, “ਮੈਸਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬੀਮਾਰ ਹੈ। ਆਸਟਰੇਲਿਆ ਵਿਚ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮਤਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਗਏ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਥਾਨਕ ਮਨਾਹੀਆਂ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਇੱਕ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਨ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮਾਜ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਨਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਸੰਸਕ ਨੂੰ ਵਸਤੂ ਦੇ ਦੇਵੇ।

ਕਲੀਸੀਆ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚਲਣ ਦੇ, ਹਰ ਵਰਗ ਭੇਦ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਵਿੱਚੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 3:26–28)। ਜਦਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਰੋਮੀਆਂ 15:1–13 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ—ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਚੁਨੌਤੀ ਭਰੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ (15:4)⁵⁹

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਪੈਕੇਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਟੁਕੜੇ ਵਿਚ ਲਪੇਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇ? ਇਹ “ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ” ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਚੁਨੌਤੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਭੇਦ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਯਿਸੂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਏ ਜਾਣਗੇ।

ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਲਿਖਤਾਂ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ γραφή (ਗ੍ਰਾਫ਼) ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ “ਲੇਖ” ਹੈ। ਇਹ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਕਵੰਜਾ ਵਾਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।⁶⁰ NASB ਵਿਚ, ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾ “ਲਿਖਤਾਂ” ਜਾਂ “ਲਿਖਤਾਂ”⁶¹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਨੇ “ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ” ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ

ਲਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਲਿਖਤਾਂ” ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਪੂਰੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਗਲਾਤੀਆਂ 4:4 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਤੀਵੀਂ ਤੋਂ ਜੰਮਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਮਤਹਿਤ ਜੰਮਿਆ” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਪਰ, ਵਿਵਹਾਰ (ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ) ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ ਉਹ ਵੀ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 2 ਪਤਰਸ 3:15, 16), ਯਿਸੂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨੇਮ।

ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਲਿਖਤਾਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝੀਏ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ-ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸੀ।

ਸਾਡਾ ਸੰਖੇਪ ਸਰਵੇਖਣ ਅਜ਼ਰਾ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਅਜ਼ਰਾ 7:6), ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਯਹੂਦੀ ਵਿਆਖਿਆਕਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੂਲ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸੀ (ਨਹਮਯਾਰ 8:3, 7)। ਯਹੂਦੀ ਇਸ ਨੂੰ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਪਾਤਰਾਂ (ਲਪੇਟਣੀਆਂ ਪੱਤਰੀਆਂ) ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਤਿਕਾਰ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਰਵੱਈਆ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੌਖਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਖਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੇ ਲਈ ਝਿਜਕ ਸੀ, ਪਰ ਦੂਸਰੀ ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਈਸਵੀ ਵਿਚ, ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸੀ: ਹੈਗਦਾਹ, ਜੋ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਹਾਲਾਕਾ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਕਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹਵਾਲਾ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਲਿਖਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ:

ਇਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੂਸਾ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਕਾ ਦੇ ਸਰੋਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰੰਪਰਾ ਜਾਂ ਰੀਤਿ ਰਿਵਾਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ⁶² ਨੂੰ ਬਲ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ-ਅਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਬਸੱਤਾ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ (ਮੱਤੀ 23:23, 24)।

ਕੁਝ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਹੂਲਤ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸਦੂਕੀ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪੀ

ਸਨ, ਜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ “ਸੰਸਕਾਰੀ” ਸਮਝਦੇ ਸਨ।

ਹੋਰਨਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਹੂਦਾ ਸਿਕੰਦਰਿਯਾ ਰੂਪਕ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।⁶³ ਇਹ ਵਿਧੀ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਰੰਭ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਯਹੂਦੀਆਂ ਕੁਝ ਦੁਆਰਾ ਅਪਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।⁶⁴ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ; ਪਰ, ਅਸਲ ਵਿਚ, ਪਵਿੱਤਰ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਰਪਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਹਨੇਰੇ ਵਾਲੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਲਿਖਤਾਂ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਸੱਚਾਈਆਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ।

1. ਉਹ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਦੂਕੀਆਂ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਯਿਸੂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਆਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੱਤੀ 5:18 ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: “ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਟਲ ਨਾ ਜਾਣ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਯਾ ਇੱਕ ਬਿੰਦੀ ਵੀ ਤੁਰੇਤ ਦੀ ਨਾ ਟਲੇਗੀ ਜਦ ਤੀਕ ਸਭ ਕੁਝ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।” ਇਹ ਯੂਹੰਨਾ 5:39 ਵਿਚ ਵੀ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹੋ . . . ਮੇਰੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਜੋ ਸਾਖੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸੇ ਏਰੇ ਹਨ।” ਮਰਕੁਸ 7:9, 10 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੂਰਣ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ: “ਤੁਸੀਂ *ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ* ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿ ਆਪਣੀ ਰੀਤ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖੋ। ਕਿਉਂਕਿ *ਮੂਸਾ* ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰ” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਮਰਕੁਸ 12:36 ਵਿਚ, ਦਾਊਦ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹੀ ਬਿੰਦੂ ਬਣਿਆ ਹੈ: “*ਦਾਊਦ ਨੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਰਾਹੀਂ* ਆਪੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ, ‘ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠ, ਜਦ ਤੀਕਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਨਾ ਕਰ ਦਿਆਂ’” (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਲਿਖਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਸਟੀਕ ਹਨ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਸਚਿਆਈ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ 17:17)। ਉਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿਧਾਂਤ ਸਹੀ ਸਨ; ਉਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਹਾਣੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਹੀ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਅਕਸਰ ਆਲੋਚਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੇਵਲ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਹਿ ਕੇ ਅਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲਿਆ:

ਮੱਤੀ 19:1-9 ਵਿਚ, ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਜੋੜਾ (ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 1; 2)।

ਮੱਤੀ 24:37-39 ਵਿਚ, ਨੂਹ ਅਤੇ ਜਲ ਪਰਲੇ (ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 6-9)।

ਮੱਤੀ 10:15; 11:23, 24; ਲੂਕਾ 10:12 ਵਿਚ, ਸਦੂਮ ਅਤੇ ਅਮੂਰਾਹ, ਜੇਨਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 18:20-19:29)।

ਮੱਤੀ 19:17; ਯੂਹੰਨਾ 15:10 ਵਿਚ, ਦਸ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਕੂਚ 20:1-22)।

ਯੂਹੰਨਾ 6:49 ਵਿਚ, ਮੰਨ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ (ਵੇਖੋ ਕੂਚ 16:14-21)।

ਮੱਤੀ 12:39-41 ਵਿਚ, ਯੂਨਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਮੱਛੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ (ਵੇਖੋ ਯੂਨਾਹ 1:17-2:10)।

ਲੂਕਾ 4:25, 26 ਵਿਚ, ਏਲੀਯਾਹ ਦਾ ਸਾਰਪਤ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ (ਵੇਖੋ 1 ਰਾਜਿਆਂ 17:8-24)।

ਲੂਕਾ 4:27 ਵਿਚ, ਨਾਮਾਨ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ (ਵੇਖੋ 2 ਰਾਜਿਆਂ 5:1-14)।

ਅਫ਼ਸੋਸ, ਅੱਜ ਕਈ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਉਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲਿਖਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਕਾ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ “ਇਸ ਲਈ ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ।” ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਵਚਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਮੱਤੀ 15:1-9 ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਚੰਗੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ:

ਤਦ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਅਰ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਣ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਤੇਰੇ ਚੇਲੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਰੀਤ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਉਲੰਘਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਧੋਂਦੇ? ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਿਉਂ ਆਪਣੀ ਰੀਤ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲੰਘਣ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਪਿਤਾ ਯਾ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਮੰਦਾ ਬੋਲੇ ਉਹ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ ਭਈ ਜਿਹੜਾ ਪਿਤਾ ਯਾ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਕਹੇ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਤੈਨੂੰ ਲਾਭ ਹੋ ਸੱਕਦਾ ਸੀ ਸੇ ਭੇਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਯਾ ਮਾਤਾ ਦਾ ਆਦਰ ਨਾ ਕਰੇ। ਐਉਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰੀਤ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਅਕਾਰਥ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੇ ਕਪਟੀਓ! ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਖੇ ਠੀਕ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਏਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਮੈਥੋਂ ਦੂਰ ਹੈ। ਓਹ ਵਿਰਥਾ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਓਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਦੇ ਵਾਕ ਯਿਸੂ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ: “ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ” ਅਤੇ “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ?” ਪਹਿਲੀ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿਚ ਸਤਾਰਾਂ ਵਾਰ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਬੋਲ

ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਪੰਜ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ, ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਆਏ ਸਨ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਲਿਖਤ ਵਚਨ ਵੱਲ ਦੁਆਇਆ (ਮਰਕੁਸ 10:3)। ਅਮੀਰ, ਜੁਆਨ ਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, “ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨ” (ਮੱਤੀ 19:17; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 10:19; ਲੂਕਾ 18:20)। ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਕੋੜੀ ਨੂੰ ਤਗੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ, “ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਹੜੀ ਭੇਟ ਮੂਸਾ ਨੇ ਠਹਿਰਾਈ ਚੜ੍ਹਾ” (ਮਸਕੁਸ 1:44)। ਜਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਤਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਤੁਰੇਤ ਵਿਚ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਤੂੰ ਕਿੱਥਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ?” (ਲੂਕਾ 10:26)।

ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਲੂਕਾ 16 ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਉਹ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੂੰ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਹ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੰਜਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਭੇਜੇ . . .

. . . ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਨਬੀ ਹਨ, ਓਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣਨ। ਪਰ ਓਸ ਆਖਿਆ, ਨਾ ਜੀ ਹੇ ਪਿਤਾ ਅਬਰਾਹਾਮ ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਤੋਬਾ ਕਰਨਗੇ। ਪਰ ਉਹ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਨਾ ਸੁਣਨ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੀ ਕੋਈ ਜੀ ਉੱਠੇ ਪਰ ਓਹ ਨਾ ਮੰਨਣਗੇ (ਲੂਕਾ 16:29-31)।

ਯਿਸੂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵਚਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ।

ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ! ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਆਪਣੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਮਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਹੈ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵੱਡੇ ਪੈਮਾਨੇ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਭਰਮ ਵਿਚ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਾਧੂ “ਦਰਸ਼ਨ” ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਮੁੜੀਏ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤ ਵਚਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਈਏ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੈ!

ਹਰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਮੈਸੋਚਿਉਸਟੋਸ ਵਿਚਲੀ ਪਲਾਏਮਾਊਥ ਬੇ⁶⁵ ਸਮਾਰਕ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਗ੍ਰੇਨਾਇਟ ਨਾਲ ਬਣੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੂਰਤੀ। ਇਸ ਦੇ ਅਧਾਰ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਚਾਰ ਮਹਾਨ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ: ਕਾਨੂੰਨ, ਨੈਤਿਕਤਾ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੱਥ ਦੇ ਨਾਲ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੈ; ਦੂਸਰੇ ਹੱਥ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

2. ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਸਿਰਫ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਵੀ ਸੀ। ਆਸਟਰੇਲੀਆ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿਚ ਇੱਕ ਚਰਚ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਬਣਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਇੱਕ ਥੀਓਲੋਜੀਕਲ ਸੈਮਨਰੀ ਵਿਚ ਲਾਏ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦਿਆਂ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇੰਝ ਹੀ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।

ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਵਿਚਲੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨਾਸਰਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ:

... ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤੂਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਯਸਾਯਾਹ ਨਬੀ ਦੀ ਪੇਥੀ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪੇਥੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਉਹ ਥਾਂ ਕੱਢਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੈ ... (ਲੂਕਾ 4:16-18)।

ਸਕਰੇਲ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਜਟਿਲ ਸਨ; ਹਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ਜਾਂ ਆਇਤ ਦੀ ਕੋਈ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹਵਾਲਾ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਉਹ ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ (ਯਸਾਯਾਹ 61:1, 2)। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਇਸ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਜੋ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਕਰੇਲ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾਲੇ ਲੱਭਣੇ ਹਨ; ਉਹ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਪਰਤਾਵਾ ਕੀਤਾ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੋਲ ਉਸ ਦੇ ਝੋਲੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਬਾਈਬਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਬਾਈਬਲ ਕੰਕਰਡੋਂਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹਰੇਕ ਪਰੀਖਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ “ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ,” ਆਖ ਕੇ ਮਸੀਹ ਨੇ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 8:3; 6:16; ਅਤੇ 6:13 (ਮੱਤੀ 4:1-11) ਤੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 6:5 ਅਤੇ ਲੇਵੀਆਂ 19:18 (ਮੱਤੀ 22:37-40) ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੇ ਦਾਊਦ, ਯਸਾਯਾਹ, ਹੇਸ਼ੇਆ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦਿੱਤੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਚਨ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਗਿਆਨ ਚੇਣਵਾਂ ਜਾਂ ਸਤਹੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਇੰਮਉਸ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਕੁਝ ਚੋਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ

ਗੱਲ ਕੀਤੀ। “ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਅਰ ਸਭਨਾਂ ਨਬੀਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਦੱਸਿਆ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਭਨਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।” (ਲੂਕਾ 24:27; ਜ਼ੇਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸਨ (ਮੱਤੀ 7:28, 29)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਵਚਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿੱਥੋਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਅਲੈਕਿਕ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਈਸੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਚ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਗਿਆਨ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਸੀ-ਇੱਛਾ, ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਸਖਤ ਮੇਹਨਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ।

ਲੂਕਾ 2:52 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ: “ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਗਿਆਨ ਅਰ ਕੱਦ ਅਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿਚ ਵੱਧਦਾ ਗਿਆ।” ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਮਰੀਯਮ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਪਸਾਰ ਦੇ ਤਿਉਹਾਕ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ: “. . . ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਨੂੰ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੈਠਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦਿਆਂ ਲੱਭਾ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਉਹ ਦੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਉੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ” (ਲੂਕਾ 2:46, 47)।

ਯਹੂਦੀ ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਣਜ ਸਿੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੈਕਲ ਦੇ ਵਿਚ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਣਾ ਉਸ ਦੀ “ਰੀਤ” ਸੀ (ਲੂਕਾ 4:16)। ਪਹਾੜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਧੰਨ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਭੁੱਖੇ ਤੇ ਤਿਹਾਏ ਹਨ, ... ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਰਜਾਏ ਜਾਣਗੇ” (ਮੱਤੀ 5:6)। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਇੱਛਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਸਾਰ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ, “ਤਾਂ ਯਹੂਦੀ ਅਚਰਜ . . . , ਬੋਲੇ, ‘ਬਿਨ ਪੜ੍ਹੇ ਇਹ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ ਹੈ?’” (ਯੂਹੰਨਾ 7:15)। “ਬਿਨ ਪੜ੍ਹੇ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਰੱਬੀਆਂ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ, ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ, ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਸਖਤ ਮੇਹਨਤ ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਦੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਅੱਜ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਰਵੇਖਣ ਵਿਚ, 80 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਸਿਰਫ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਚਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਜੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੁਝ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਬਾਰੇ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

ਆਓ ਅਸੀਂ ਨਿਜੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਤਿਆਰ ਕਰੀਏ: ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ? ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੂਹੰਨਾ 5:39 KJV ਵਿਚ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ: “ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹੋ;⁶⁶ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਭਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਜੋ ਸਾਖੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸੇ ਏਹੇ ਹਨ।” ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ “ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਲੋਕਾਂ” ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਏ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ, ਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ” (ਮੱਤੀ 22:29; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 12:24)।

3. ਉਹ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਲੂਕਾ 4:16 ਵਿਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਆਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦਕਿ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ *ਲਿਆ* - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ *ਵਿਆਖਿਆ* ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ *ਲਾਗੂ* ਕੀਤਾ।

ਯਿਸੂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲਿਖਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ *ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ* ਸਨ-ਭੇਦ ਨਹੀਂ; ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਗੱਲਬਾਤ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾਦਾਇਕ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਦੂਸਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਅਦਬੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਅਸਲੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ “ਗਹਿਰੇ ਅਰਥਾਂ” ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਰਪਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਤੋਂ ਉਲਟ ਸੀ:

[ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ] ਰੱਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਤ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ ਸਧਾਰਣ ਅਰਥ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ . . . ।

ਦਰਜ ਹਰ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿਚ, ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਧਾਰਣ ਅਤੇ ਅਮਲੀ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਅਰਥ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਢੰਗ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਵਿਚ, ਇਹ ਉਲੇਖ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।⁶⁷

ਮੈਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ “ਕੁਦਰਤੀ” ਪਹੁੰਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ-ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਚ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਮਾ, ਰੂਪਕ ਅਤੇ ਵਾਕ ਦੇ ਹੋਰ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਦਰਤੀ, ਸਧਾਰਣ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਹਰਮੇਨੋਲੋਜ਼ਿਕਸ⁶⁸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਬਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਉਪਯੋਗ

ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਉਸ ਨੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਤੱਕ ਸਹੀ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ (ਮੱਤੀ 13; ਮਰਕੁਸ 4:9, 12; ਲੂਕਾ 8:18)।

ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਅਸਲੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀ ਅਤੇ ਅਰਾਮੀ) ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦਾਂ (ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ LXX)।

ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਭੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ . . .” (ਮੱਤੀ 4:7), ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਬੰਦ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਆਪ ਕਰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ।

ਲਿਖਤ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਕਸਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੰਦ ਨੂੰ ਕਿਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਕਿਸ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ।

ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਸਧਾਰਣ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ “ਨਿਯਮਾਂ” ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਗਿਆਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਅੱਜ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੰਗਲੀ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੰਗਲੀ ਕਲਪਨਾ, ਸਮਰਥਕਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਨਾਲ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ, ਵੀ, ਕਦੀ ਕਦੀ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਵਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸਹੀ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀਏ। ਅਮੇਸ ਆਰ. ਵੈੱਲਜ਼ ਨੇ ਇਹ ਲਾਇਨਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ:

ਤੁਸੀਂ ਜਿਹੜੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ,

ਡੁੱਬਣਾ ਅਤੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਨਾ,

ਥੱਕ ਕੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ,

ਅਤੇ ਜਲਦੀਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਬਾਸੀ ਮਾਰਨਾ;

ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਲਿਖਤ ਦੇ ਤਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ

ਜਿਹੜੇ ਜਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ—

ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪਹਿਰੇ ਨੂੰ ਅਸੰਬੰਧ,

ਇੱਕ ਕੱਚੇ ਨੂੰ ਬੇਸਬਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ . . . ।⁶⁹

ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਅਕਸਰ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਦੇ ਲਈ ਉਪਹਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਲਘੂ ਕਹਾਣੀਆਂ

ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਲਿਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਮਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣੇਗਾ। ਤੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।” ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਓ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਈਬਲ ਹੈ।” ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਉਹ ਇੱਧਰੋਂ-ਉੱਧਰੋਂ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ “ਕੌਣ?”, “ਕੀ?”, “ਕਦੋਂ?”, ਜਾਂ “ਕਿੱਥੇ?” ਹਨ। ਕਾਸ਼ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰ ਸਕੀਏ।

4. ਉਹ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ। ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ, ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਬਿਆਨ ਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਯਿਸੂ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਆਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਅਤੇ ਪਰਤਾਵੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਯਿਸੂ “ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਗਲੀਲ ਨੂੰ ਮੁੜਿਆ” (ਲੂਕਾ 4:14)। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮੱਰਥਾ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਤਮਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿੱਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ” (ਲੂਕਾ 4:36)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪ ਕਿਹਾ “ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ” (ਲੂਕਾ 5:24)। ਦੂਸਰਾ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਲਗਭਗ 1,500 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ! ਸਦੂਕੀ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਅਚਲ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। “ਤੁਰੇਤ ਤਾਂ ਮੂਸਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ; [ਪਰ] ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚੀ” (ਯੂਹੰਨਾ 1:17)। ਯਿਸੂ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਆਖਦਾ, “ਤੁਸਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ . . . ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ” (ਮੱਤੀ 5:38, 39; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 5:21, 22, 27, 28, 31-34, 43, 44)। ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਓਗੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਦੀ ਤੁਰੇਤ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਸੀ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਬੇਟੀ, ਏਂਜੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਵਿਨਸੋਟ ਵੈਨ ਗਾਰਗ⁷⁰ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣਾ “ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੇਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ-ਜੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ, ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੁਣੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ-ਉਹ “ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ” ਚੱਲਦਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ “ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਮਤਹਿਤ ਜੰਮਿਆ” (ਗਲਾਤੀਆਂ

4:4)। ਉਹ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੰਮਿਆ ਅਤੇ ਮਰਿਆ-ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਉਸ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਮੱਤੀ 5:17-20 ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੋ ਭਈ ਮੈਂ ਤੁਰੇਤ ਯਾ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਖੰਡਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਖੰਡਣ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਟਲ ਨਾ ਜਾਣ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਯਾ ਇੱਕ ਬਿੰਦੀ ਵੀ ਤੁਰੇਤ ਦੀ ਨਾ ਟਲੇਗੀ ਜਦ ਤੀਕ ਸਭ ਕੁਝ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।⁷¹ ਸੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟਿਆਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੀ ਟਾਲ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਵੇ ਸੇ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟਾ ਕਹਾਵੇਗਾ ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਿਖਲਾਵੇ ਉਹ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਕਹਾਵੇਗਾ।

ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਗੁੰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਧਰਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਬਿਧ ਨਾ ਵੜੋਗੇ।

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਧੰਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਹਾਂ, ਪਰ ਧੰਨ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ” (ਲੂਕਾ 11:28)। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, “ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਉੱਤੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭੈਣ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਹੈ” (ਮਰਕੁਸ 3:35)। ਉਸ ਨੇ ਸਦੂਕੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, “ਕਿਉਂ ਜੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ” (ਮੱਤੀ 23:3)।⁷²

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸੰਖਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ, ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ, ਪਿਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਉਹ ਲਿਖਤਾਂ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋਇਆ ਜੋ ਲਿਖਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ” (ਮਰਕੁਸ 14:49; KJV; ਜੇਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਅਤੇ ਇਸ ਅੰਤ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ, ਬਾਰ-ਬਾਰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਨੇੜੇ ਆਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਹਰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਦੀ ਸੀ “ਜੋ ਲਿਖਤ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ” (ਯੂਹੰਨਾ 13:18; ਵੇਖੋ 15:25; 17:12; 19:36, 37)।

ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ (ਮੱਤੀ 5:17; ਯੂਹੰਨਾ 19:28, 30; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2:14)। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:16, 17) ਦੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ -ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕੇ!

ਕਾਸ਼ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸੰਸਾਰ-ਜੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਇੰਨਾ ਲਾਪਰਵਾਹ ਹੈ- ਯਿਸੂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਵੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਾਸ਼ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਯਿਸੂ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਖੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਚ, ਕਿਹਾ, “ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।” ਜਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਹੁਣ ਹੋਣ ਦੇ . . . ਜੋ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰੀਏ” (ਮੱਤੀ 3:15)। ਕਾਸ਼ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇ।

5. ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਸੱਚਾਈ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਵਾਂਗੇ: ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੇ ਵਿਚ ਵਚਨ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਵੰਡਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਵਚਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਵਿਚ ਕੁਝ ਘਾਟ ਆ ਗਈ ਹੁੰਦੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿਆਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਿਖਲਾਵੇ ਉਹ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਕਹਾਵੇਗਾ” (ਮੱਤੀ 5:19)।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਭੀੜਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਜਨਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਂਝਿਆ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ (ਲੂਕਾ 10:38, 39)। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲਿਖਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ (ਲੂਕਾ 24:27), ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਤੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ (ਮੱਤੀ 19:18, 19) ਅਤੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ (ਮੱਤੀ 19:7, 8)।

ਆਪਣੇ ਵੰਡਣ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਚੇਲਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਰਦੇ ਦੱਬਣ ਦਿਹ ਪਰ ਤੂੰ ਜਾ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣਾ” (ਲੂਕਾ 9:60)।

ਇੱਥੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰਖ ਹੈ: ਕੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਫਿਰ ਆਓ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੀਏ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਚਤਣ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:15)। ਕੀ ਅਸੀਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਉੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਗਤ . . . ਸਰਬੱਤ ਸਰਿਸ਼ਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰੋ” (ਮਰਕੁਸ 16:15)। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ, “ਹਰ ਦਿਲ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਹੈ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਹੈ; ਹਰ ਦਿਲ ਜੋ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਉਹ ਮਿਸ਼ਨ ਖੇਤਰ ਹੈ।” ਹੁਣ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਬਾਰ ਬਾਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ: “ਫ਼ਸਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪਰ ਵਾਢੇ ਥੋੜੇ ਹਨ” (ਲੂਕਾ 10:2)।

ਸਿੱਟਾ। ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ: ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਦਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਮਸੀਹ . . .

ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਮੰਨਿਆ।

ਪਵਿੱਤਰ ਵਚਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ।

ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ।

ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੌਂਪਿਆ।

ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਕੀ ਹੈ? ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਪਰ ਅਨਪੜ੍ਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ, “ਸਾਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ।” ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਨੂੰ ਮੁੜ ਬਾਈਬਲ ਕਰ।” ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਉਚਿਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ: “ਓ ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤੋਂ ਬਾਈਬਲ ਕਰ!” ਕਾਸ਼ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇ ਕਿ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸਾਡਾ ਰਵੱਈਆ ਯਿਸੂ ਵਾਲਾ ਰਵੱਈਆ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਮਸੀਹੀ ਉਪਯੋਗ (15:4)

ਰੋਮੀਆਂ 15:4 ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੇ ਸਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਤੋਂ ਅਤੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਿਲਾਸੇ ਤੋਂ ਆਸਾ ਰੱਖੀਏ।” ਵਾਕ “ਜੇ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ” ਅਤੇ “ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ” ਉਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।⁷³ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ “ਲਿਖਤਾਂ” ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 2 ਪਤਰਸ 3:15, 16), ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੁਢਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹੀ ਲਿਖਤਾਂ ਸਨ। (ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ, ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਖਿਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਾ।)

ਸਾਡੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚੋਂ ਸਬਕ। ਰੋਮੀਆਂ 15:4 ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬਕ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

1. ਲਿਖੇ ਗਏ ਵਚਨ ਦਾ ਮਹੱਤਵ। *ਲਿਖਤੀ* ਵਚਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਛੂਟਾ। ਭਾਵੇਂ, ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ, “ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ *ਲਿਖੇ ਗਏ* ਵਚਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ।” ਰੋਮੀਆਂ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਬਾਰ ਬਾਰ, ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ” (1:17; 3:4, 10; 4:17; 8:36; 9:13,

33; 10:15; 11:8, 26; 12:19; 14:11; 15:3, 9, 21; ਵੇਖੋ 4:23; 15:4)। ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵਚਨ ਅੱਜ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ (ਯੂਹੰਨਾ 20:30, 31)।

2. ਲਿਖਤ ਵਚਨ ਦੀ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ। ਸ਼ਬਦ “ਪੋਥੀ” γραφή (ਗ੍ਰਾਫ਼, “ਲਿਖਤਾਂ”) ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਾਫ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 21:42; 22:29; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16, 17)। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਮੀਆਂ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ” ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ (1:2; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਸਾਡੀ ਲਿਖਤ ਦੇ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬੋਲ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (15:4), ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਜੋ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (15:5)। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਲਿਖਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਉਲੇਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ।

3. ਲਿਖਤ ਵਚਨ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸਤਾ। ਸਨਕੀ ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲੀ ਪਾਠ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਿਮ ਮੈਕਗੁਗੈਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਲਿਖਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੀ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਬਾਈਬਲ ਬੁਰੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ? ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕ ਇੰਨੀ ਅਸਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਨਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਨਾ ਕਹਿੰਦੇ।⁷⁴

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ (ਮੱਤੀ 24:35; 1 ਪਤਰਸ 1:23)।

4. ਲਿਖਤ ਵਚਨ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ। ਰੋਮੀਆਂ 15:4 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਸਿਰਫ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਲਿਖੀਆਂ ਨਹੀਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਸਗੋਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਿਦਾਇਤ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਇਹੋ ਬਿੰਦੂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸਤਰਿਤ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੋ ਏਹ ਗੱਲਾਂ [ਉਹ] ਓਹਨਾਂ [ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਤੇ] ਉੱਤੇ . . . ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ [ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ] ਮੱਤ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜੁੱਗਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਆਣ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:11)। ਮੂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ,

ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ, ਜਦਕਿ ਹੁਣ ਅਗਾਂਹ ਤੋਂ ਨੈਤਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਵੇਖੋ

6:14, 15; 7:4-6), ਪਰ ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ⁷⁵ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਿਚ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਸਰਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਨਿਰੰਤਰ *ਸਿੱਧੇ ਅਧਿਕਾਰ* ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ “ਨਾਂਹ” ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਮੁੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਜਬਰਦਸਤ “ਹਾਂ” ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ . . . ।⁷⁶

ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤੀ ਲਿਖਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜੇ ਲੋਕ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਸੀ (16:21)। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ:

. . . ਜੇ ਤੂੰ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਮਹਿਰਮ ਹੈਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਸ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੱਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਲਿਖਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਤਾੜਨ, ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਗਿਣਾਉਣ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ। ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬੰਦਾ ਕਾਬਲ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਭਲੇ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:15-17)।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਤੋਂ ਸਬਕ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਦੁਰਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:3-7) ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ - ਅੱਜ ਸਬਤ (ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ) ਨੂੰ ਮਨਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ, ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਥਾਵਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਾ ਗਲਤ ਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦਕਿ, ਅੱਜ ਵੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਛੇ ਜਾਇਜ਼ ਉਪਯੋਗ ਹਨ।

1. ਉਤਪਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰਾਂ ਲਈ। ਕਾਇਨਾਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀ ਹੈ? ਨਵਾਂ ਨੇਮ “ਸਰਿਸ਼ਟ ਦੇ ਮੁੱਢੋਂ” (ਮਰਕੁਸ 10:6) ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਆਏ? ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਤੁਸਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਭਈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਉਹ ਨੇ ਮੁੱਢੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਰ ਅਤੇ ਨਾਰੀ ਬਣਾਇਆ?” (ਮੱਤੀ 19:4; ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 1:27)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ, ‘ਜੇ ਪਹਿਲਾ ਮਨੁੱਖ ਆਦਮ ਜੀਉਂਦੀ ਜਾਨ ਹੋਇਆ’” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:45; ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 2:7)। ਉਤਪਤ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ, ਮਸੀਹੀ ਉਤਪਤ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ।

2. ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤੱਵ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਮਾਲ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ (ਯੂਹੰਨਾ 7:46), ਉਸ ਦਾ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ (ਯੂਹੰਨਾ 8:46), ਉਸ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ (ਯੂਹੰਨਾ 10:25), ਉਸ ਦਾ ਜਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 4:13) ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਯਾਬ ਕੁਰਬਾਨੀ ਵਾਲਾ ਪਿਆਰ (ਯੂਹੰਨਾ 10:11)। ਪਰ, ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਬੁਲਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸਬੂਤ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ “ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਨਬੀਆਂ” ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ

ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ “ਸੰਪੂਰਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚਲੀਆਂ ਆਪਣੇ ਸੰਬੰਧ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ” (ਲੂਕਾ 24:27; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਕ੍ਰਿਸ ਬੁਲਾਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਛਾਂ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਖੜਾ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬੇਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹੋ।”⁷⁷

ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਹੋਏ ਬੁਲਾਰਿਆਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਤੋਂ ਨਿਰੰਤਰ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿਚ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ 2; 3; 4; 7; 8; 10; 13)।

3. ਕਿਸਮ ਅਧਿਐਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਉਸਾਰਨਾ। ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪਰਛਾਵਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਇਬਾਨੀਆਂ 10:1)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਕੁਝ ਭਾਗ ਉਦੋਂ ਤਕ ਸੰਪੂਰਣ ਰੀਤਿ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕਿਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਹਨ ਜੋ ਮਸੀਹਾ (ਮਸੀਹ) ਦੇ ਆਉਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਸਾਹ ਦਾ ਲੇਲਾ ਹੈ (ਕੂਚ 12:21; ਯੂਹੰਨਾ 1:29; 1 ਪਤਰਸ 1:19)। ਹੋਰ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਪੌੜੀ (ਉਤਪਤ 28:12; ਯੂਹੰਨਾ 1:51), ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਸੱਪ (ਗਿਣਤੀ 21:8, 9; ਯੂਹੰਨਾ 3:14), ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਮਹਾਂ ਜਾਜਕ (ਹੱਜਈ 1:14; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:14)।

ਫਿਰ, ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਜਲ ਪਰਲੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ (ਉਤਪਤ 6-9), ਸਾਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ 3:20, 21) ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਅੰਤ (2 ਪਤਰਸ 3:3-7)। ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਗੁਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:1-12; ਗਲਾਤੀਆਂ 4:21-31)।

4. ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ। ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਾਲੇ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸਿਰਫ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਹੀ ਜਿਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਕੱਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 8:3; 6:16, 13; ਮੱਤੀ 4:4, 7, 10)। ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੁਣ ਵੀ ਸਿਰਫ “ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਪਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ” (ਯਸਾਯਾਹ 29:13; ਮਰਕੁਸ 7:6) ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਹੁਣ ਵੀ “ਦੇ ਮਹਾਨ ਹੁਕਮ ਹਨ” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 6:5; ਲੇਵੀਆਂ 19:18; ਮੱਤੀ 22:37-39)।

ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਸੁਸਮਚਾਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:9, 10, 14; ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 25:4)। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਪੱਖ ਪਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (ਯਾਕੂਬ 2:1-11; ਲੇਵੀਆਂ 19:18; ਕੂਚ 20:13, 14)।

5. ਨੇਮ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਦੋਵਾਂ ਨੇਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਨਵੇਂ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਡਰ ਰਾਹਤ ਵਿਚ ਖੜੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਪਿਛੇਕੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਾੜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ” (ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਨ), ਬਾਅਦ ਵਿਚ “ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ” (ਮੱਤੀ 5:21, 22, 27, 28, 31, 32, 33, 34, 38, 39, 43, 44)।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਲੇਖਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਹਾਂ ਜਾਜਕ, ਮਸੀਹ ਨੂੰ, “ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਧਾਨ ਜਾਜਕਾਂ ਵਾਂਗ [ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ] ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਭਈ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪਰਜਾ ਦਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਬਲੀਦਾਨ ਨਿੱਤ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਕਰੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਇਹ ਕਰ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤਾ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 7:27)। ਰੋਮੀਆਂ 12:1 ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ (ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ) ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਗਾਹਾਂ ਤੋਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗੇ; ਉਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਅਸੀਂ “[ਆਪਣੀਆਂ] ਦੇਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ [ਸਾਡੀ] ਰੂਹਾਨੀ ਬੰਦਗੀ ਹੈ।”

6. ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ। ਰੋਮੀਆਂ 15:4 ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹਿਦਾਇਤ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਨੂਹ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ (ਮੱਤੀ 24:37, 38; ਉਤਪਤ 6-9); ਲੂਤ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ (ਲੂਕਾ 17:28, 29, 32; ਉਤਪਤ 19); ਸੁਲੇਮਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਬਾ ਦੀ ਰਾਣੀ (“ਦੱਖਣ ਦੀ”) (ਮੱਤੀ 12:42; ਲੂਕਾ 11:31; 2 ਇਤਹਾਸ 9:1-12); ਏਲੀਯਾਹ ਅਤੇ ਵਿਯਵਾ (ਲੂਕਾ 4:26; 1 ਰਾਜਿਆਂ 17); ਅਤੇ ਅਲੀਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਾਮਾਨ (ਲੂਕਾ 4:27; 2 ਰਾਜਿਆਂ 5) ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਚਾਲੀ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨਾਮਾਂ ਦੇ ਵਾਇਦੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਰਿਣਾਮ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜੀਆਂ ਜਿਹੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 5:1-11)। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਸਨ- ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਤੋਂ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ਿਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11)। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ

ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਮੁਸੀਬਤ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:1-12)।

ਸਿੱਟਾ ਅੱਜ, ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਨਵੇਂ ਕਰਾਰ (ਨੇਮ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਾਰ (ਨੇਮ) ਦੀ ਸਾਡੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। “ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੇ ਸਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਭਈ ਅਸੀਂ ਧੀਰਜ ਤੋਂ ਅਤੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਿਲਾਸੇ ਤੋਂ ਆਸਾ ਰੱਖੀਏ” (15:4)।

“ਇੱਕ ਜ਼ਬਾਨ” (15:5, 6)

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ “ਇੱਕ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ” ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ (15:6), ਮੇਰਾ ਮਨ ਉਸ ਵਾਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦ “ਇਕਸੁਰਤਾ” ਦੇ ਨਾਲ ਬੱਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (15:5; RSV)। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਚੇਰਾਗਾ ਸਮੂਹ ਵਿਚ ਮੱਧਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਗਾਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਿਸ਼ਰਤ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿਚ ਗਾਇਆ, ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਰਾਜ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਣੇ ਨੇ ਬੇਸੁਰਾ ਗਾਇਆ। (ਕੀ ਉਹ ਮੈਂ ਸੀ? ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ!) ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਬੇਸੁਰਤਾ ਸੀ। ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਣ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਕੰਨ ਖਾਉ ਅਤੇ ਨਸਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨ ਵਿਚ ਨਫ਼ਰਤ ਰੱਖ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਬੇਸੁਰਾਪਨ ਬੇਸ਼ੱਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਘਿਨੋਣਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬੇਸੁਰਾ ਗਾਉਣਾ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚਲੇ ਮਤਭੇਦ ਨੂੰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਅੱਜ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਦੋ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਠੋਰ ਮਤਭੇਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇਕੋ ਹੀ ਤਰੀਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੇਲ ਹਾਰਟਮੇਨ “ਭੂਗੋਲਿਕ ਹੱਲ” ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: “ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ।”⁷⁸ ਮੈਂ ਰੋਮ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, “ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਮੀਟ ਖਾਣ ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਸਕਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਦੇਈਏ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਇੱਕ ਮੀਟ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੀਟ ਨਾ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਮੰਡਲੀ ਬਣਾ ਲਈਏ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਇੱਕ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਮੰਡਲੀ ਬਣਾ ਲਈਏ।” ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਹੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵੱਖੇ ਵੱਖ ਵਿਚਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖਣ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ “ਖੁਸ਼” ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ “ਇੱਕ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ” “ਪਰਮੇਸੁਰ . . . ਵਡਿਆਈ” ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ!

ਗੈਰ ਕੋਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪੋਲੁਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ (15:14-33)

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੰਡਾਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਪੋਲੁਸ ਦੀ ਗੈਰ ਕੋਮਾਂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਤੇ ਇੱਕ ਸਬਕ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ (15:14-22); ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਠ (15:23-29); ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ (15:30-33)।

ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਕਲਾ (15:14-29)

ਅੱਜ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਹਾਨ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੋੜ ਚੰਗੀ ਗੱਲਬਾਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, “ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਹਤਰ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਆਗੂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ।”

ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ “ਕਮਿਊਨੀਕੇਟ” ਉਸ ਲਾਤੀਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਰਥ “ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਚ ਹੋਣਾ।” ਯੂਨਾਨੀ ਸਾਮਾਨਾਰਥਕ ਹੈ *κοινωνία* (ਕੋਈਨੋਨੀਆ), ਜਿਸ ਦੇ ਰੂਪ ਰੋਮੀਆਂ 15:14-29 ਵਿਚ ਦੋ ਵਾਰ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਆਇਤ 26 ਵਿਚ “ਉਗਰਾਹੀ” ਅਤੇ ਆਇਤ 27 ਵਿਚ “ਸਾਂਝੀ ਹੋਈਆਂ” ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਅੱਜ, ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਮੌਖਿਕ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਬਦ “ਗੱਲਬਾਤ” ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—“ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿਚ” ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਾਂਗੇ ਕਿ ਦੂਸਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਸ ਬੰਦ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਿਚ, ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੋਲੁਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸਿਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਸਬਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸਬਕ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਸਮਝਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਕਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰੋਮੀ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ “ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸੱਕਦੇ ਹੋ” (15:14)। ਉਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਭਾਗ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਕਾਰਾਤਮਕ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।”

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਮਯਾਬੀ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਦੇਣ ਵਿਚ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਹਟੋ।

ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇੱਲੁਰਿਕੁਨ ਤੱਕ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (15:15-19)। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਤੱਤ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਗੱਲਬਾਤ ਗਹਿਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿ *ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਸੀ*। ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਨਵੇਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ “ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਤੇ ਉਸਾਰੀ ਕਰਾਂ” (15:20-22)। ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕਿ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੀਤਾ ਉਹ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ।

ਚੰਗੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿਚ *ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ, ਲਕਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ* ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਨੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਪੇਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਫਿਟ ਹੋਏ ਹਨ: ਉਸ ਨੇ ਆਸ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਉਪਰਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ (15:23-29)।

ਸਿੱਟਾ। ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪੋਲੁਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨੇ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਚੰਗੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੇ “ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਵਾਂ” ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਚੰਗੇ “ਭੇਜਣ ਵਾਲਿਆਂ” ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ—ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਟਲੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਰੋਮ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 28:14, 15)।

ਅੱਜ ਸਮਾਜ ਵਿਚ, ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ, ਵਿਆਹਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਚਰਚ ਵਿਚ ਬੇਹਤਰ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਸਖਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਫਿਲਮ *ਕੂਲ ਹੈਂਡ ਲੂਕ* ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲਾਇਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੇਲੂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਠੋਰ ਵਾਰਡਨ ਨੇ ਮੁਖ ਪਾਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ।”⁷⁹ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਣ “ਗੱਲਬਾਤ ਵਿਚ ਅਸਫਲਤਾ” ਨੂੰ ਨਾ ਬਣਨ ਦਿਓ।

ਪੋਲੁਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ (15:14-22)

ਜੇਨ ਆਰ. ਡਬਲਿਯੂ. ਸਟੈਟ ਨੇ 15:14-22 ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਆਇਤਾਂ 15:14, 15 ਨੂੰ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ: ਉਸ ਦੀ ਜਾਜਕਾਈ ਸੇਵਕਾਈ

(15:16, 17), ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਕਾਈ (15:18, 19ਉ) ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੇਢੀ ਸੇਵਕਾਈ (15:19ਅ-22)।⁸⁰

“ਜਵਾਬ ਨਾ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ” (15:30-33)

1990 ਵਿਚ, ਗਾਰਬ ਬਰੁੱਕਸ ਨੇ ਇੱਕ ਗੀਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ “ਉੱਤਰ ਨਾ ਮਿਲੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ”।⁸¹ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲਾਇਨ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਵਾਨ ਇਸਤਰੀ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਣ ਜਾਵੇ- ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਬਾਅਦ ਵਿਚ, ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਉਸ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਗੀਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮਹਾਨ ਤੋਹਫਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਹਨ।” ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕੰਫੀ-ਐਂਡ-ਵੈਸਟ੍ਰਨ ਸਟਾਰ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਗਾਇਆ ਸੀ ਪਰ ਗੀਤ ਦੀ ਖਿਚਲੇਜੀ ਕਿਸੇ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨੈਜਵਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰ “ਨਾ” ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ⁸² ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ “ਹਾਂ” ਵਿਚ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰ “ਨਾ” “ਬੇੜਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ”, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਉੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਦੇਵੇ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਗਾ-ਭਾਵੇਂ ਜਵਾਬ ਉਹੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪੈਲੁਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: “ਹਾਂ, ਪਰ . . . ।” ਉਸ ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਖਿਰਕਾਰ ਰੋਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ।

ਕੀ ਪੈਲੁਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ? ਆਇਤ 32 ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ”: “ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੁਖ ਪਾਵਾਂ।” ਪੈਲੁਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇੱਛਿਆ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1:10; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:19)। ਸਟੇਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ . . . ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਝੁਕਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣਾ ਹੈ।”⁸³

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਜਵਾਬ ਨਾ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ” ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਵਾਕ ਨਾ ਵਰਤਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਮੂਲ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਹਾਨ ਆਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ, “ਨਾ”—ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ “ਹਾਂ, ਪਰ . . . ।”

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਡਬਲਿਊ ਈ. ਵਾਇਨ, ਮੈਰਿਲ ਐਂਡ. ਅੰਗਰ ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਵਾਇਟ, ਜੂਨੀਅਰ, *ਵਾਇਨਸ ਕੰਪਲੀਟ ਐਕਸਪੋਜ਼ੇਟੋਰੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਓਲਡ ਐਂਡ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਵਰਡਸ* (ਨੈਸ਼ਵਿਲ: ਥੋਮਸ ਨੈਲਸਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1985), 455. ²ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 52. ³ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਮ ਸ਼ਬਦ “ਗੁਆਂਢੀ” ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਸਿਰਫ ਚਰਚਾ ਅਧੀਨ ਮੁੱਦੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। “ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਥੇ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭਾਈ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਉਣਾ (ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣਾ) ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੱਧਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਤਿਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਹਿਦਾਇਤ ਦੇਣਾ ਹੈ।” ⁴ਮੁਢਲੇ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਬੂਰ 69 ਨੂੰ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਬੂਰ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਹੋਰ ਕਈ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 2:17; 15:25; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 1:20; ਰੋਮੀਆਂ 11:9, 10). ⁵ਚਾਰਲਸ ਹੌਜ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ ਕ੍ਰੇਸਵੇ ਕਲਾਸਿਕ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਵਰੀਟਨ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਕ੍ਰੇਸਵੇ ਬੁਕਸ, 1993), 378 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ⁶ਯੂਨਾਨੀ ਪਾਠ ਵਿਚ ਸਿਰਫ “ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ।” ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੋ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ), ਪਰ ਪੁਸ਼ੰਗ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਆਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ⁷AB ਅਤੇ MSG ਦੋਵਾਂ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਆਇਤ 5 ਵਿਚ “ਸਦਭਾਵਨਾ” ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ⁸ਲੀਓਨ ਮੌਰਿਸ, *ਦ ਐਪਿਸਟਲ ਟੂ ਦ ਰੋਮਨਜ਼* (ਰੈਪਿਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 502. ⁹ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚ “ਤੁਹਾਨੂੰ” ਦੀ ਬਜਾਇ “ਸਾਨੂੰ” ਹੈ। ਬਰੂਸ ਐਮ. ਮੇਟਜ਼ਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, “ἵμᾶς [ਹਿਊਮਸ, ਬਹੁਵਚਨ “ਤੁਹਾਨੂੰ”] ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਜੋ ἡμᾶς [ਹੀਮਾਸ, “ਸਾਨੂੰ”] ਪੜ੍ਹਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਬੇਹਤਰ ਅਤੇ ਵੱਧ ਵਿਵਧਤਾ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪੁਸ਼ੰਗ (ਆਇਤਾਂ 5-7) ਵਿਚਲੀਆਂ ਦੂਸਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬਹੁਵਚਨ ਦੀਆਂ ਹੋਰਨਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ” (ਬਰੂਸ ਐਮ. ਮੇਟਜ਼ਰ, *ਏ ਟੈਕਸਚੁਅਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਗ੍ਰੀਕ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਦੂਸਰਾ ਸੰਪਾਦਨ [ਨਿਊਯਾਰਕ: ਯੂਨਾਇਟਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼, 1994], 473). ਭਾਵੇਂ “ਸਾਨੂੰ” ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ “ਤੁਹਾਨੂੰ” ਪਰ ਦਾ ਬੰਦ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਰਥ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

¹¹ਵਾਲਟਰ ਬਾਯਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ*, ਤੀਸਰਾ ਸੋਧ, ਸੋਧਿਆਸੰਸਕਰਣ ਅਤੇ ਸੋਧ ਫ੍ਰੇਡਰਿਕ ਡਬਲਿਊ ਦਨਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈਸ, 2000), 1030. ¹²ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਗ ਦੇ ਲਈ, ਬੰਦ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ (ਦ LXX). ¹³ਵੇਖੋ 2 ਸਮੂਏਲ 22:50. ¹⁴“ਗਾਓ” ἠμῶν (ਪਸਾਲੇ) ਤੋਂ ਹੈ, ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਭਜਨ ਗਾਉਣਾ” ਹੈ (ਦ *ਐਨਾਲਾਇਟਿਕ ਗ੍ਰੀਕ ਲੈਕਸੀਕਾਨ* [ਲੰਡਨ: ਸਮੂਏਲ ਬੋਗਸਟਰਸ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼, 1971], 441). ਕਈਆਂ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ “ਉਸਤਤਾ” ¹⁵ਦੀ ਬਜਾਇ “ਸਤੁਤੀ ਗਾਓ” ਜਾਂ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (NIV; JB; NCV). ¹⁶ਮੌਰਿਸ, 506. ¹⁷ਜਿਮ ਮੈਕਗੁਗੈਨ, *ਦ ਬੁੱਕ ਆਫ ਰੋਮਨਜ਼*, ਬਾਈਬਲ ਲੜੀ ਵਿਚ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ (ਲਿਊਬੱਕ, ਟੈਕਸਾਸ: ਮੋਨਟੈਕਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1982), 419. ¹⁸ਬਾਯਰ, 805. ¹⁹ਆਰ. ਸੀ. ਬੌਲ, *ਸਟੱਡੀ ਇਨ ਰੋਮਨਜ਼* (ਆਸਟਿਨ ਟੈਕਸਾਸ: ਫਰਮ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1957), 176. ²⁰ਜੀ. ਫਿਟਜ਼ਰ, *ਬਿਓਲੋਜੀਕਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਵਿਚ “ਤੇਲਮਾਓ”*, ਸੋਧ ਗੋਰਹਾਰਡ ਕੇਟਲ ਅਤੇ ਗੋਰਹਾਰਡ ਫ੍ਰੇਡਰਿਕ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ-ਸੰਖੇਪ ਜੈਫਰੀ ਡਬਲਿਊ ਬ੍ਰੈਮਿਲੇ (ਰੈਪਿਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਰਡਮੈਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1985), 1183-84.

²¹ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਇੱਕ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਪਰ ਯਾਦ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ੰਗਿਕ ਬਣਾਉਣਾ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਕੋ ਹੀ ਗੱਲ ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਾ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ²²ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚਮਤਕਾਰ ਕੀਤੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 13:6-12; 14:3, 8-10; 16:16-18; 19:11, 12). ²³ਵਾਇਨ, 682. ²⁴ਇੱਲੁਰਿਕਨ ਦਾ ਸੂਬਾ ਮੋਟੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਰਬੀਆ ਅਤੇ ਮੌਲਟੇਨੋਗੋ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਦੇਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਗੋਸਲਾਵੀਆ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਸਨ) ਅਤੇ ਅਲਬਾਨੀਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਨ। ²⁵ਵਾਇਨ, 21. ²⁶1966 ਤੋਂ, ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਨ ਤੇ ਗਏ ਅੰਤਰਿਕਸ ਯਾਤਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਾ ਸਫਰ ਦੀ ਲੜੀ “ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਣਾ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ

ਗਿਆ ਹੈ" ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।²⁷ ਰਊਏਲ ਲੇਮਨਸ, "111,400,000 ਲੋਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ," *ਫਰਮ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ* (3 ਜੁਲਾਈ 1956): 426. ²⁸ਜੌਨ ਆਰ. ਡਬਲਿਯੂ. ਸਟੈਟ, *ਦ ਮੈਸੇਜ ਆਫ ਰੋਮਨਜ਼: ਗਾਡਜ਼ ਗੁੱਡ ਨਿਊਜ਼ ਫਾਰ ਦ ਵਰਲਡ*, ਦ ਬਾਈਬਲ ਸਪੀਕਸ ਟੂਡੇ (ਡਾਉਨਰਸ ਗਰੂਵ ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1994), 385. ²⁹ਬਾਯਰ, 873. ³⁰ਪਰ ਹਾਲੀ, ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਜਾਣਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੀ।

³¹ਦਾਨ *κοινωνία* (ਕੋਈਨੋਨੀਆ) ਤੋਂ ਹੈ। ਪੈਸਾ ਦੇਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ (12:13 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ³²ਬਰੂਸ ਬਾਰਟਨ, ਡੇਵਿਡ ਵੀਰਮੈਨ ਅਤੇ ਨੀਲ ਵਿਲਸਨ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਲਾਇਫ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਵੀਟਨ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਟਿੰਡਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1992), 283. ³³ਮਕਦੂਨਿਆ ਅਤੇ ਅਖਾਯਾ, ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਸੂਬੇ ਸਨ। ਫਿਲਿੱਪੀ ਅਤੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀ ਮਕਦੂਨਿਆ ਦੇ ਸਹਿਰ ਸਨ; ਕੁਰਿੰਥਸ ਅਖਾਯਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਿਰ ਸੀ। ³⁴ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਦਾਨ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੋਲੁਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ ਦੇ ਆਦਮੀ ਅਸਿਯਾ ਵਿੱਚੋਂ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:4)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸੁਸ ਤੋਂ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:29)। ³⁵ਸਾਇਦ ਪੋਲੁਸ ਉਸ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬਰਕਤਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਅਸਲ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਇੰਜੀਲ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਜਾਈ ਗਈ (11:17, 30, 31 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ³⁶ਡੌਗਲਸ ਜੇ. ਮੂ, *ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ NIV ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਜੋਡੇਰਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 2000), 497. ³⁷ਇੱਕ ਸਪਾਰਟ ਭਾਵ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੇ ਲਈ, ਪੋਲੁਸ "ਸੈਂਟੇ ਨੂੰ ਮੋਹਰਬੰਦ" ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ³⁸ਐੱਫ. ਐੱਫ. ਬਰੂਸ, *ਦ ਲੈਟਰ ਟੂ ਰੋਮਨਜ਼*, ਦ ਲੈਟਰ ਟੂ ਰੋਮਨਜ਼, ਦੂਸਰਾ ਸੇਧ, ਟਿੰਡਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1985), 14. ³⁹ਮੂ, 495. ਤਰਸੀਸ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਯੂਨਾਨ 1:3 ਹੈ। ⁴⁰ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ, *ਦ ਲੈਟਰ ਟੂ ਰੋਮਨਜ਼*, ਸੇਧ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ, ਦ ਡੇਲੀ ਸਟੱਡੀ ਬਾਈਬਲ (ਫਿਲਡੇਲਫਿਆ: ਵੈਸਟਮਿੰਟਸਰ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1975), 3.

⁴¹ਮੈਰਿਲ ਸੀ. ਟੈਨੀ, *ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਸਰਵੇ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1961), 308. ⁴²"ਭਰਪੂਰੀ" *πλήρωμα* (ਫਲੋਰੋਮਾ) ਤੋਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੋਂ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ "ਪੂਰਣ ਸੰਖਿਆ" ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ (11:25, 26ਓ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ⁴³KJV ਅਤੇ NKJV ਵਿਚ "ਮਸੀਹ ਦੀ ਇੰਜੀਲ" ਹੈ। ⁴⁴ਪੋਲੁਸ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:11; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:19; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:3; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:25; 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3:1)। ⁴⁵ਇਹ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤੱਵ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 3:16, 17; 28:19; ਰੋਮੀਆਂ 8:9, 11; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:4-7; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13:14; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:18; 4:4-6; 1 ਪਤਰਸ 1:2; ਯਹੂਦਾਹ 20, 21)। ⁴⁶ਮੂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ, 490. ⁴⁷ਬਾਰਟਨ, ਵੀਰਮੈਨ ਅਤੇ ਵਿਲਸਨ, 284. ⁴⁸ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿਚ ਲੂਕਾ ਨੇ ਦਾਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪੋਲੁਸ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ। ⁴⁹ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਆਤਮਕ ਖਤਰੇ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਪੋਲੁਸ, ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, "ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣਿਆ" (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:22), ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸੰਪੂਰਣ ਵਿਆਖਿਆ ਡੇਵਿਡ ਐੱਲ ਰੇਪੜ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, *ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15—28*, ਟਰਬੁਕ ਫਾਰ ਟੂਡੇ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਸਰਸੀ, ਅਰਕਾਂਸਾਸ: ਰਿਸੋਰਸ ਪਬਲਿਕੇਸ਼ਨਜ਼, 2001), 283-89. ⁵⁰ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਬਜਾਇ ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ "ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ" ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਪਰ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *ἀπειθήω* (*ਅਪੈਥਿਓ*) "ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ" ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਪੋਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ।

⁵¹ਬੌਲ, 183. ⁵²ਵਾਇਨ, 157. ⁵³ਡੇਵਿਡ ਐੱਲ ਰੇਪੜ ਵਿਚ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਦੀ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, 325-29, 333-37. ⁵⁴ਹੌਜ, 387. ⁵⁵1 ਕਲੀਮੈਂਟ 5.7. ⁵⁶ਆਪਣੀ ਦੂਸਰੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ, ਪੋਲੁਸ ਅਸਿਯਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 16:6)। ਬਾਅਦ ਵਿਚ, ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ, ਪੋਲੁਸ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਲਈ ਅਸਿਯਾ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 18:19-21)। ਉਹ ਤੀਸਰੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਅਫ਼ਸੁਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ

(ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 19:1, 10)।⁵⁷ ਚਾਰਲਸ ਸੇਲਡਨ, *ਇਨ ਹਿਜ ਸਟੇਪਸ* (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, 1896; ਰੀਪ੍ਰਿੰਟ, ਨੈਸਵਿਲ: ਬ੍ਰੇਡਮੈਨ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1935)।⁵⁸ 1990 ਵਿਚ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ "ਯਿਸੂ ਕੀ ਕਰਦਾ?" (ਸੰਖੇਪ WWWJD) ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਧਾਰਮਿਕ ਨੈਸਵਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ, ਸੇਲਡਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।⁵⁹ ਇਹ ਪਾਠ ਇੱਕ ਲੈਕਚਰ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ 1983 ਵਿਚ ਛੇਵੀਂ ਸਲਾਨਾ ਫ਼ੋਰਟ ਵਰਥ ਲੈਕਚਰਸ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।⁶⁰ *ਗ੍ਰਾਫੀ* ਨਾਵ ਰੂਪ ਹੈ। ਕਿਰਿਆ ਰੂਪ γράφω (*ਗ੍ਰਾਫ਼ੇ*) ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ 190 ਵਾਰ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਲਿਖਿਆ" ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

⁶¹ ਇਹ KJV ਵਿਚ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ।⁶² ਐੱਚ. ਈ. ਦਾਨਾ ਅਤੇ ਆਰ. ਈ. ਗਲੇਜ਼ ਜੂਨੀਅਰ, *ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟਿੰਗ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* (ਨੈਸਵਿਲ: ਬਰੇਡਮੈਨ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1961), 22. ⁶³ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਵਿਚ, ਲੇਖਕ ਦੇ ਅਸਲੀ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ "ਇੱਕ ਰੂਪਕ" ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਢੰਗ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸੋਚ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲੀ ਲੇਖਕ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।⁶⁴ "ਕੁਝ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਰਮਿੰਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ "ਰੂਪਕ ਦੇ ਰੂਪ" ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਥਾ" ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ "ਹੋਰ ਰੂਚੀਕਰ" ਬਣਾ ਸਕਣ। ਅੱਜ ਵੀ ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੀ "ਦੂਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ" ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।⁶⁵ ਪਲਾਈਮਾਉਥ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਮੈਸੋਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਕਸਬਾ, ਜੋ ਪਲਾਈਮਾਉਥ ਖਾੜੀ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਥਾਈ ਯੂਰਪੀ ਕਾਲੋਨੀ ਸੀ।⁶⁶ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ, ਵਾਕ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ" KJV ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ("ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਖੋਜ") ਜਾਂ ਸੂਚਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ("ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਭਾਲਦੇ ਹੋ") ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਵਿਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੰਕੇਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ (NASB ਤੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ); ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ (KJV ਤੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ) ਜ਼ਰੂਰੀ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।⁶⁷ ਦਾਨਾ ਅਤੇ ਗਲੇਜ਼, 38. ⁶⁸ "ਹਰਮੇਨੋਯੂਟਿਕਸ" ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਾ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।⁶⁹ ਦਾ *ਸਪੀਕਰਸ ਸੋਲਰਜ਼ਕ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਜੋਡੋਰਵਨ, 1962), 35 ਵਿਚ ਏਲੇਨੋਰ ਐੱਲ ਡੇਆਨ, "ਰੀਡ ਇੰਟ ਥਰੂ" ਵੇਖੋ।⁷⁰ ਡਚ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਵਿਨਸੇਂਟ ਵਾਨ ਗਾਗ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਵਾਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ "ਪ੍ਰਭਾਵਵਾਦੀ" ਇੱਕ ਸਟੀਕ ਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਬਜਾਇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਚਿਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

⁷¹ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਮਰਿਆ, "ਸਭ ਕੁਝ" "ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ" ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਰਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁੱਕ ਸੁੱਟਿਆ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2:14)। ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਨਸੀਹਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਵੀ ਉਲੰਘਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ।⁷² ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਖੁਦ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਸਨ। NIV ਵਿਚ ਹੈ "ਜੇ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ।"⁷³ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਕਰਾਰਾਂ (ਨੇਮਾਂ) ਦੀ ਤੁਲਨਾ *ਪਹਿਲਾ ਨੇਮ* ਅਤੇ *ਦੂਜਾ ਨੇਮ* ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 8:7)। ਦੂਏ ਨੇਮ ਨੂੰ, ਉਸ ਨੇ "ਨਵਾਂ ਨੇਮ" (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 8:13) ਜਾਂ "ਕਰਾਰ" (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:15; KJV), ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਪਹਿਲਾ ਨੇਮ" ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 8:13)।⁷⁴ ਮੈਕਗਰੈਨ, 412. ⁷⁵ ਮੂ, 471. ⁷⁶ ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 474. ⁷⁷ ਕਿਸ ਬੁਲਾਰਡ ਨੇ, ਓਵਰਲੈਂਡ ਪਾਰਕ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਵਿਚ "ਏ ਮੈਨ ਵਿਚ ਏ ਮਿਸ਼ਨ," ਨਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ, ਓਵਰਲੈਂਡ ਪਾਰਕ, ਕੰਸਾਸ, 13 ਜਨਵਰੀ 1991, ਕੈਸੇਟ। ⁷⁸ ਡੇਲ ਹਾਰਟਮੈਨ ਨੇ, ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਈਸਟਸਾਇਡ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਵਿਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਮਿਡਵੇਸਟ ਸਿਟੀ, ਓਕਲਾਹੋਮਾ, 28 ਮਾਰਚ 2004. ⁷⁹ ਡਾਠ ਪੀਅਰਸ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕ ਪੀਅਰਸ, *ਕੁਲ ਹੈਡ ਲੁਕ*, ਸਟੂਅਰਟ ਰੋਸੇਨਬਰਗ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ (ਵਾਰਨਰ ਬ੍ਰਦਰਸ-ਸੇਵਨ ਆਰਟਸ, 1967)। ⁸⁰ ਸਟੈਟ, 379-81.

⁸¹ ਪੈਟ ਅਲਜੇਰ, ਲੈਡੀ ਬਾਸਟਿਅਨ ਅਤੇ ਗਾਰਥ ਬਰੁੱਕਸ, "ਅੱਠਆਨਸਰਡ ਪ੍ਰੀਅਰਸ" (1990).

⁸² ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ⁸³ ਸਟੈਟ, 389.